101 Haarlemmers

door de lens van
Fotogroep Haarlem

101 Haarlemmers

door de lens van Fotogroep Haarlem

Haarlemmers in de leeftijd van 0 tot 100 jaar zijn samengebracht in dit boek. De 101 portretten bieden een dwarsdoorsnede van de Haarlemse bevolking. Dit boek is een ode aan de stad en haar inwoners. Met dit project viert Fotogroep Haarlem haar 100-jarig bestaan.

Te zien zijn inwoners uit alle wijken en bevolkingsgroepen. Gewone Haarlemmers, die stuk voor stuk bijzonder zijn. Of het nu vanwege een unieke hobby is, een bijzondere reden om hier neer te strijken of opvallende bezigheden. Elk portret is gemaakt op een locatie die betekenis heeft voor de geportretteerde: een plek waar deze persoon zich thuis voelt, anderen ontmoet, herinneringen koestert of inspiratie vindt. Meisjes, jongens, mannen, vrouwen en non-binaire personen, geboren en getogen Haarlemmers, nieuwkomers en teruggekeerden.

Bij iedere foto, van de Theo van 0 tot de Theo van 100, hoort een eigen verhaal. Met elkaar vormen ze het portret van Haarlem.

Dit boek is uitgebracht bij de tentoonstelling 101 Haarlemmers in het Noord-Hollands Archief en Verwey Museum Haarlem van 7 november 2026 tot en met 3 januari 2027.

0

Theo Jacobs van Schaick
Vondelkwartier

Kleine klusser met dubbele achternaam

Ik heb de achternaam van zowel mijn vader als mijn moeder. Ik ben een van de eerste kinderen die dat mochten, al was dat wel pas 2 maanden na mijn geboorte. Ik heette eerst dus officieel Jacobs, maar mijn vader heeft later zijn achternaam laten toevoegen. Op mijn geboortekaartje stond wel al mijn dubbele achternaam.

Mijn papa en mama hebben voor de volgorde Jacobs Van Schaick gekozen, omdat dit vroeger, toen nog niet alle mensen een achternaam hadden, ook zo gedaan werd. Veel mensen kregen toen als achternaam, de voornaam van hun vader, bijvoorbeeld Theo Jacobs. Als je al een achternaam had, werd die aan het eind gezet. Dus net zoals ik nu heet.

Omdat er geen plaats was in Haarlem, ben ik in het ziekenhuis in Beverwijk geboren. Beverwijk staat nu als geboorteplaats in mijn paspoort, maar ik ben een echte Haarlemmer!

Ik heb heel veel energie en ga graag naar buiten. Ik kijk wel eerst even de kat uit de boom als er andere kinderen of grote mensen zijn. Ik ben heel nieuwsgierig en wil graag weten hoe dingen in elkaar zitten of hoe iets gemaakt wordt. Mijn opa komt veel bij ons in huis dingetjes opknappen en dan ga ik dat ook doen, bijvoorbeeld met een tang iets losmaken.

Ik ben altijd vrolijk. Ik hou ervan om met mijn knuffels te spelen, maar ik vind het ook leuk om met mijn auto’s te spelen.

Ik ben dol op al mijn ooms en tantes en natuurlijk op mijn opa’s en oma’s. Mijn oma’s passen om de beurt op mij als mijn papa en mama werken. Mijn ouders zorgen evenveel voor me. Ik heb bijvoorbeeld al twee keer in het ziekenhuis gelegen en toen waren ze er altijd allebei of om de beurt. Dat was heel fijn.

1

Roan Boll
Europawijk

Speelse Roan doet graag mee

Met zijn vader, moeder en oudere zus woont Roan alweer anderhalf jaar in Haarlem. Hij is meestal vrolijk en houdt van buiten spelen met een bal of een fietsje.

Voor de deur is een fijne plek om veilig te spelen. Thuis kan hij zijn autootjes pakken en hij kijkt ook graag in (karton)boekjes, dan roept hij af en toe een woord over wat hij ziet. De boeken met knopjes met geluiden zijn favoriet.

Als zijn zus ook thuis is, wil hij hetzelfde hebben en doen als zijn zus. Dat vindt zij meestal niet leuk, maar dat lost zich altijd weer op. Ook op de opvang doet hij gezellig mee.

2

Boaz de la Bije
Vogelenwijk

De wereld is één grote speeltuin

Boaz is twee jaar, en hij staat aan. Vanaf het moment dat hij wakker wordt, is hij onderweg. Naar beneden, naar zijn broers, naar zijn speelgoed, naar het raam, naar de poezen, naar de zandbak; naar alles wat beweegt of geluid maakt. Stilstaan is niks voor hem, er is zóveel te doen als je twee bent.

Hij woont aan een plantsoen, in een groene buurt met bomen, speeltuinen en genoeg ruimte om buiten te zijn. Zijn favoriete plek is de zandbak, daar is hij vaak. Graaft, bouwt, zingt, maakt vriendjes. Naar binnen gaan? Alleen als het echt moet. Maar ook daar vermaakt hij zich prima: met auto's, het keukentje, dieren, boeken, magnetisch speelgoed, Duplo én Lego. Jawel, want met twee grote broers van 9 en 11 kun je maar beter voorbereid zijn.

Hij is de jongste, maar doet alsof hij al minstens even groot is. Kletst de oren van je hoofd, klimt overal op, vooral waar het niet mag. Hij houdt van lekker eten; een broodje, pasta, hij is er dol op. En hij weet precies hoe hij mensen moet inpakken met zijn blik: open, nieuwsgierig en altijd een tikkeltje ondeugend. Die glimlach? Gevaarlijk effectief.

Sinds kort gaat hij naar de peuterspeelzaal. Daar leert hij andere kinderen kennen, nieuwe woorden, nieuwe trucs, nieuwe manieren om zich te laten gelden. Maar het liefst blijft hij gewoon Boaz zoals hij is: enthousiast, onderzoekend en altijd onderweg naar het volgende avontuur.

Thuis klimt hij op zijn hobbelpaard, niet zozeer om te hobbelen, maar om beter naar buiten te kunnen kijken. Vogels, vliegtuigen, buren met boodschappen; alles is interessant. Elk detail wordt opgenomen, onthouden, nagedaan. Want Boaz kijkt niet zomaar. Hij bestudeert. Hij snapt dingen sneller dan je denkt.

3

Reva van Beek
Te Zaanenkwartier

Eenhoornliefhebber met een grote glimlach

In Haarlem-Noord woont driejarige Reva samen met haar vader Arthur, moeder Machteld en haar kleine zusje Lucie. Reva is een vrolijke, creatieve meid met een hart vol fantasie en een hoofd vol ideeën. Haar lievelingskleuren? Roze en paars natuurlijk! En als er een eenhoorn op staat, dan is het helemaal feest.

Knutselen is haar grote passie: kleuren, verven, kleien – alles wat met creativiteit te maken heeft, doet ze met volle overgave. Lego Friends is ook favoriet, al moet Lucie dan even op afstand blijven … want die kleine blokjes verdwijnen sneller dan je denkt!

Dansen doet ze ook graag en buiten is Reva net zo actief. Ze springt het liefst op de trampoline op het grasveldje om de hoek. Voor de fotoshoot heeft ze zich prachtig aangekleed: een paarse eenhoornjurk, een roze maillot met danseresjes, paarse sokken met eenhoorns en een zelf geregen kralenketting met – jawel – een eenhoornhanger. Met knuffel Nijnke stevig in haar hand en een brede lach op haar gezicht stuitert ze de lucht in.

Daarna gaat het avontuur verder op de fiets naar het Zaanenpark, waar Reva rondjes fietst, over schuine skate-rampen gaat, klautert en klimt of toch ineens even neerploft om eens even goed te kijken wat er allemaal gebeurt. De fotograaf moet flink haar best doen om haar bij te houden!

Thuis wacht een warm welkom: oma maakt koffie voor de fotograaf en een babychino voor Reva. Als traktatie deelt Reva haar vrolijk gekleurde, zelfgemaakte kleikoekjes uit – met liefde gevormd en versierd.

Binnenkort begint Reva aan een nieuw hoofdstuk: ze mag naar basisschool De Verbeelding. Ze heeft al een paar keer buiten een rondje om de school gelopen. Hoewel ze nog niet in de klas is geweest, heeft ze echt zin om te beginnen.

4

Jennah Rose Haymoura
Europawijk

Tekenen is het allerleukste

Ik ben Jennah en ik ben 4 jaar. Ik heb twee kleine zusjes: Kenzah en Linah, en een grote broer Sem. Mijn broer heeft voor de Kerst een heel groot kerstdorp gebouwd met een trein, die echt kan rijden.

Ik zit in groep 1/2. Mijn vriendinnen zijn Sophia, Demi, Xiomara en Nazuna. Op school vind ik tekenen het allerleukste om te doen. Thuis teken en kleur ik ook heel graag. Ik hou van boeken lezen en vind het fijn als papa of mama voorleest. Dat doen ze elke avond als ik in bed lig. We hebben een roze trampoline in de tuin. Daar spring ik graag op.

Als ik een vallende ster zie, zou ik willen wensen dat ik een prinses zou worden. Als prinses zou ik heel goed naar mijn mama en papa luisteren.

Soms gaan we met het vliegtuig naar opa en oma in Marokko. Ik krijg dan heel veel avocado's te eten. Daar hou ik erg van.

5

Thijn Brasser
Zijlwegkwartier

Bouwer in de dop met veel hobby's

Thijn is geboren in 2020, in de Leidsevaartbuurt in Haarlem. Hij is een jonge 5-jarige, en hij heeft een 9-jarig zusje Julie.

Ze hebben thuis ook een hamster, genaamd Teddy. Voor zijn verjaardag wil hij graag een drumstel, en een tol.

Als hobby doet hij voetbal, dan kan hij lekker rennen. Daarnaast speelt hij graag met zijn vriendjes buiten met de walkie-talkies. Thijn leest graag, en speelt met Lego en K'nex, en met Star Wars.

Hij komt graag op Elswout en voert dan de herten met gras. Later als hij groot is wil hij bouwer worden. Hij wil dan hele grote huizen bouwen, maar ook fietsenmaker vindt hij leuk.

6

Rick Walboomers
Haarlemmerhoutkwartier

Rick droomt van voetbalcarrière

Rick heeft een hartveroverende glimlach maar is ook bloedfanatiek. Vooral met zijn grote passie: voetbal.

“Ik zit op de Dreefschool in groep 3. Ik heb wel 3 juffen. Het leukste vind ik taal. Rekenen ook maar dat zijn soms wel 8 bladzijden! Het allerleukste is als we naar buiten gaan. Ik voetbal dan vaak met kinderen uit groep 5. Ik heb best veel vriendjes en vriendinnetjes van school. De meesten wonen niet in mijn buurt.” Zijn agenda staat dan ook vol met speelafspraken.

Moeder Funmi: “Rick heeft uitdagingen nodig. Hij krijgt zelfs extra taken op school omdat het anders te saai voor hem wordt. En hij is erg fanatiek. Hij moet daarbij nog wel leren zijn emoties te beheersen.”

Rick: “Ik voetbal bij HFC, bij de mini’s. Ik wil later bij Ajax spelen. Ik ben fan van Kenneth Taylor en van Brobbey.”

Vader Marc oefent vaak met zijn zoon en Rick kijkt veel filmpjes om de trucs te leren. De foto mag gemaakt op het terrein van de Koninklijke HFC, maar da’s logisch.

Stiekem vindt hij het wel een beetje eng, dat hele interview. Ze hoeven toch niet álles te weten? Wel mag genoteerd worden dat hij naast voetbal van gamen houdt, maar dat hij dat echt alleen in het weekend doet. En o ja: hij doet ook nog aan judo en zwemmen.

Als hij op zondag niet hoeft te voetballen gaat hij met zijn moeder mee naar The Meeting Place International Church, in de Fonteinkerk. “Bijbelverhalen vindt hij spannend en leuk en hij heeft er veel vragen over”, aldus Funmi.

Met zijn Nigeriaanse moeder spreekt hij Engels en met zijn vader Nederlands. Twee talen en twee nationaliteiten, dat kan van pas komen bij een voetbalcarrière. “Ik kan later kiezen voor welk land ik ga spelen”, denkt Rick alvast maar groot.

7

Hannah van Bezu
Te Zaanenkwartier

Dierenliefhebber met reiservaring

Ik ben geboren in Den Haag, omdat mijn moeder daar woonde. Mijn vader woonde in Haarlem, ik woonde toen op twee plaatsen. Na een tijdje zijn mijn moeder en ik bij mijn vader gaan wonen. Ik vind het hier leuk, alles is dichtbij.

In het begin ging ik af en toe naar een opvang op een boerderij. Ik vond daar niet alles leuk, maar wel de koeien aaien. En het springkussen.

Ik hou erg van vakantie. We gaan altijd eerst iets doen voor mijn vader en moeder, bijvoorbeeld naar een motorbeurs, en daarna iets leuks voor mij: een pretpark, een manege of een camping met zwembad. Ik ben al in veel landen geweest, bijvoorbeeld in Brazilië, toen ik twee jaar was. Dat kan ik me nog wel herinneren.

Ik ben ook in Vietnam geweest, maar dat vond ik niet zo leuk, omdat iedereen mijn haren wilde aanraken. Noorwegen vind ik wel fijn, daar woont een oom van mij. We gaan ook kamperen in Duitsland of Frankrijk. Ik leer Frans met Duolingo, want ik vind het leuk om een beetje Frans te kennen als we daar heen gaan.

Ik zit op paardrijden. Ik hou ervan om de paarden te borstelen en om te galopperen. Ik zou graag een eigen paard hebben, maar dat is moeilijk. Ik heb wel andere huisdieren: 4 vissen en 2 ratten.

Ik hou van knutselen, tekenen, schilderen, spelletjes en lezen. Met mijn vader maak ik soms van grote vellen papier een plattegrond met huizen en straten. Daar speel ik dan op met autootjes en poppetjes.

Ik zit op een Daltonschool. Mijn beste vriendin is Tess. We spreken soms af na school en gaan dan wel eens naar de speeltuin in Heerenduin. En Tess vindt het leuk om bij ons te eten, omdat ze het eten lekker vindt.

8

Hiyab Gebray
Europawijk

Eerste fotoshoot voor model in de dop

Hiyab woont op een etage in de Europawijk, samen met haar moeder en haar twee jaar oudere zus. Ze is geboren in Eritrea, in de buurt van de hoofdstad Asmara. Ze kwam met haar familie naar Nederland via Turkije, waar ze zo'n 16 maanden heeft gewoond. Sinds vier jaar woont ze in Haarlem.

"Ik zit op school, in groep 5. School is heel leuk. Mijn favoriete dingen zijn schrijven en rekenen, want ik ben daar heel goed in. Maar het leukste is als we 'creatief' gaan doen. Dat is als juf uitlegt hoe je dingen kunt maken, zoals een poes. En dan ga je tekenen en knutselen met allerlei spullen, zoals papier, schaar en plakband.

Op zaterdag heb ik dansen bij een dansschool. Ik heb ook al voor publiek gedanst en dat is op video opgenomen.

Later wil ik heel graag een model zijn. Dan moet je mooie kleren aandoen en make-up. En dan moet je lopen en dan maken mensen foto's van je. Deze foto is mijn eerste fotoshoot. Mijn moeder was erbij en ik had mooie nieuwe kleren aan. Dat was leuk maar ook heel spannend.

Schalkwijk vind ik leuk omdat de school en winkel vlakbij zijn en niet een dag rijden. Waar ik woon is het ook gezellig. Er wonen best veel mensen uit Eritrea, ook uit het dorp van mijn moeder. Daar is mama mee bevriend en sommigen hebben ook kinderen. Die komen ook op mijn verjaardag.

Als ik een wens zou mogen doen, zou ik graag een puppy krijgen. Die zijn zo schattig. En als er een dief is gaat die meteen woef-woef doen en dan bijten. Ik zou die hond dan Tarzan noemen, want zo heette de hond van mijn moeder. Of misschien Max of als het een meisje is Rosie."

9

Guus van Duijn
Zijlwegkwartier

Drone Master met technische ambitie

Guus komt uit een gezin van twee kinderen. Hij heeft een zus die 2 jaar ouder is. Toen hij 10 maanden oud was ging het gezin emigreren naar Sint-Maarten. Hij heeft er gewoond tot hij 4 jaar was. Veel herinneringen heeft hij er niet aan, maar hij weet wel dat ze elke dag naar het strand gingen.

Twee jaar geleden heeft het gezin nog eens vijf maanden in Spanje gewoond. In die tijd maakte het gezin een uitstapje naar Marokko, waar Guus opviel en de aandacht kreeg, omdat hij wit haar had.

Guus wil later graag uitvinder worden. Hij is heel geïnteresseerd in techniek. Graag haalt hij apparaten uit elkaar om te zien hoe het werkt, of waarom het stuk is.

Ook heeft hij een camera-drone. Met een paar vriendjes heeft hij een drone-clubje: The Drone Masters. Zelfs in zijn slaap praat hij nog over drones. Uiteraard gaat de drone mee als hij zelf op de foto gaat.

Guus zit ook op gitaarles en op karate. Als het 's avonds wat langer licht is, speelt hij buiten met kinderen uit de buurt.

Guus is een leuk en geïnteresseerd kind. Er gaat veel om in dat koppie.

10

Freya Inman
Oude Stad

Avonturier met grootse dromen

Geboren en getogen in Haarlem, maar toch is Freya Engelse. Haar ouders Kate en David en zus Olivia zijn vanwege Davids werk zo'n 11 jaar geleden vanuit Engeland respectievelijk Kopenhagen in de Vijfhoek neergestreken. Het bevalt hun prima en ze willen hier dan ook graag blijven. Freya kan zelfs niet wachten tot ze 18 is en Nederlandse kan worden.

Freya geniet van haar buurtje. Het is er lekker rustig en groen, met speelgelegenheid op het Wilsonsplein. En ze loopt ook zo met haar beste vriendin, of met haar vriendinnenclubje het levendige centrum in. Om een ijsje te gaan kopen bijvoorbeeld of wat te chillen. De school en alles wat ze verder nodig heeft is heerlijk dichtbij, wat haar de nodige bewegingsvrijheid geeft.

Het zal dan ook niet verbazen dat zij een energiek, enthousiast, ondernemend, betrokken, vrolijk, hartelijk en gezellig meisje is, dat haar stralende energie kwijt moet. Daarom zit ze ook op streetdance bij Hart en op voetbal bij Geel-Wit '20. Ze is daar verdediger en het enige meisje in haar team, maar dat deert haar niet. Ook de jongens ervaren haar gewoon als one of the boys. Alleen de ouders rond het veld vinden het bijzonder en moedigen haar bij uitstek aan. Wat Freya dan wel weer grappig vindt.

Ze houdt van zowel de Engelse als de Nederlandse keuken: steak en bacon, kroketten en appeltaart.

Net als haar vader houdt ze van avontuur. Haar grootste wens is om te kunnen vliegen, zomaar op te kunnen stijgen. Wellicht gaat ze nog eens parapenten of iets anders om haar droom waar te maken. Of een andere droom, want, verzucht ze, "ik heb gewoon veel te veel fantasie."

11

Jasmijn Stevens
Houtvaartkwartier

Vrolijke meid met veel vriendinnen

Het dagelijks leven van Jasmijn bestaat uit naar school gaan (groep 8 van de Beatrixschool) en spelen met vriendinnen van school en uit haar buurt. Ze vindt het leuk om lekkere dingen te bakken zoals arretjescake. En natuurlijk gaat ze graag naar haar hockeyclub en de paardrijles.

Jasmijn is een vrolijke meid. Ze heeft veel vriendinnen, maar is ook erg gehecht aan haar zusje Lauren, waarmee ze soms ook lekker kan ruziën. Op vakanties en familiedagen zijn ze echter onafscheidelijk.

Met papa en mama kan ze soms ook lekker van mening verschillen, bijvoorbeeld over hoe lang ze nog op het schermpje van haar nieuwe telefoon mag zitten. Over opruimen hoeven papa en mama zich echter minder zorgen te maken. Als er een vriendinnetje op bezoek komt, ziet haar kamer er ineens heel opgeruimd uit! Zakgeld is nog wel eens een dingetje want Jasmijn geeft graag uit en op is op.

Het leukste van alles vindt Jasmijn samen zijn met vrienden en familie. Ze staat erom bekend erg enthousiast, zorgzaam en nieuwsgierig te zijn.

Als Jasmijn een wens mocht doen dan zou ze een puppy, kitten of zelfs een veulen willen krijgen.

Op het moment van de foto is ze druk bezig met middelbare scholen te bezoeken, want 2026 is het jaar dat ze van de basisschool naar de middelbare school gaat.

12

Boaz Sinnecker
Ter Kleefkwartier

Alles draait om de bal

Boaz woont sinds 2015 met zijn ouders en zijn oudere broer in de Bomenbuurt. Toen hij anderhalf jaar was verhuisden ze daarnaartoe vanuit Amsterdam. Dat was in de tijd dat veel jonge Amsterdamse gezinnen naar Haarlem verhuisden.

Boaz: “Het liefst speel ik voetbal, in het weekend bij mijn club DSS. En ik spreek af met vrienden. Vaak ben ik thuis ook nog wel een beetje aan het voetballen met mijn broer, die ook van voetbal houdt. Ik volg de voetbalcompetitie en ben voor Ajax.

Ik game graag op de telefoon. En ik vind onze katten leuk. Verder vind ik het leuk om te reizen, ik ben bijvoorbeeld in Thailand, Suriname en Tanzania geweest.”

Op vragen waar ben je goed in en wat vind je het leukst? Is het antwoord steevast hetzelfde: voetbal, voetbal en nog eens voetbal.

Wonen in de Bomenbuurt maar verder ook in Haarlem bevalt Boaz goed. In zijn buurt wonen leuke mensen en veel vrienden.

Zijn grootste wens is later profvoetballer te worden. Voor het spelletje natuurlijk, maar hij heeft ook nog een ander doel: “Als ik daarmee rijk word zou ik ook geld geven aan arme landen.”

13

Sem van 't Ende
Indischewijk

Haarlem is de perfecte stad voor Sem

Sem woont in de Indischewijk in Haarlem-Noord, samen met zijn vader, moeder en twee katten. Hij is hier geboren en is als enige in zijn familie een echte Haarlemmer.

Hij zit op het Mendelcollege. In zijn vrije tijd spreekt hij graag af met vrienden en speelt hij gitaar. Daarnaast speelt Sem hockey bij HC Haarlem, bij die club is de foto gemaakt.

Sem vindt dat hij geluk heeft dat zijn ouders voor Haarlem hebben gekozen, want volgens hem is het de perfecte stad.

14

Nienke Retra
Boerhaavewijk

Boulderaar wil in de bouwkunde

Nienke bouldert graag. Twee keer per week staat ze in de hal, waar elke klimroute voor haar voelt als een puzzel: hoe kom je boven, welke greep eerst, hoe verplaats je je gewicht. Ze houdt ervan dat je moet vertrouwen op je lichaam.

Ze is geboren en getogen in Haarlem. Tot haar vierde woonde ze vlak bij de boulderhal, nu in de buurt van het ziekenhuis. Op school vindt ze wiskunde het leukste vak, ze verheugt zich zelfs op sinus en cosinus!

Ze zit in 3 mavo en twijfelt nog of ze eerst havo gaat doen of al iets met bouwkunde, want haar droom is om architect te worden. Ze wil later graag een tiny house ontwerpen en misschien zelfs in één wonen: klein, duurzaam en met slimme meubels die kunnen opklappen of verschuiven.

Een huis vol slimme puzzels… precies zoals bij het boulderen!

15

Oscar en Sebastiaan van der Lubbe
Waarder- en Veerpolder

Pokémonliefhebbers met Spaanse roots

Oscar en Sebastiaan zijn twee levendige tieners, opgegroeid in Haarlem. Met een Nederlandse vader en een Spaanse moeder hebben ze een rijke culturele achtergrond. Hoewel hun Spaanse familie in Spanje woont en ze daar soms op bezoek gaan, voelt Haarlem als hun echte thuis. “We wonen hier al ons hele leven”, zeggen ze. Spanje blijft echter een speciale plek voor hen, al hoeven ze er niet per se te wonen.

Hun favoriete plek in Haarlem is de Veerplas, vlak bij hun huis. Daar brengen ze graag hun tijd door, genietend van de omgeving. Daarnaast zijn ze gepassioneerde Pokémon-verzamelaars. Schalkwijk is voor hen een geliefde bestemming, want daar kunnen ze Pokémon-kaarten kopen. Die zien ze niet alleen als hobby, maar ook als een soort investering.

Toch vinden ze hun eigen buurt soms te druk. Ze zouden graag in een rustigere wijk willen wonen, want rust en stilte zijn voor hen belangrijk.

Ze vinden het prettig dat de Koepelbioscoop lekker dichtbij is, en Oscar vindt het bijzonder dat achter hun huis ooit een chocoladefabriek heeft gestaan; dat geeft de buurt een extra sfeer. Wat ze wel missen in Haarlem, zijn meer activiteiten voor jongeren van hun leeftijd. Een hoogtepunt is het altijd als hun Spaanse grootouders op bezoek komen. Dan bezoeken ze graag samen tweedehandswinkels, al vinden ze niet altijd wat ze zoeken.

16

Mirthe Jamie Visser
Ter Kleefkwartier

In mijn kamer zie je veel van mij terug

Ik ben Mirthe Jamie en ik ben 16 jaar. Ik ben geboren in Haarlem en heb de eerste 13 jaar van mijn leven in de Frans Halsbuurt gewoond. Daarna ben ik met mijn ouders en 3 jaar jongere broertje naar de Kleverparkbuurt verhuisd.

Ik doe dit jaar eindexamen in een bètaprofiel met filosofie en tekenen. Hierna ga ik ook filosofie studeren aan de UvA en daar heb ik al veel zin in.

In mijn vrije tijd doe ik veel verschillende dingen zoals haken, schaatsen en hardlopen, maar ik besteed denk ik de meeste tijd aan lezen. Ik vind het heerlijk om een verhaal ingezogen te worden dat compleet anders is dan mijn eigen leven. Daarom werk ik sinds een halfjaar in de Kennemer Boekhandel.

Ik breng veel tijd door op mijn kamer en daardoor zie je er veel van mij in terug. Daarom heb ik dat als plek gekozen om gefotografeerd te worden.

17

Manou van der Valk
Ter Kleefkwartier

Basgitariste met carrière-opties

Manou is een leuke en vlotte meid van 17 jaar oud. Ze zit op het VWO en heeft haar toekomst al helder voor ogen: na haar eindexamen wil ze rechten gaan studeren, met als uiteindelijke droom officier van justitie te worden. Mocht dat niet lukken, dan ziet ze zichzelf net zo graag als officier bij de brandweer. Beide keuzes hebben één gemeenschappelijke drijfveer: ze wil mensen helpen.

Voor de eerste optie zou ze naar Leiden moeten verhuizen, maar kiest ze voor de brandweer, dan blijft ze gewoon in Haarlem, de stad waar ze zich thuis voelt. Haarlem biedt haar alles wat ze nodig heeft, behalve als het om winkelen gaat: dan trekt ze graag naar Amsterdam.

Een van haar favoriete plekken was altijd het Slachthuis, waar ze haar liefde voor muziek kwijt kon. Sinds kort speelt ze basgitaar in haar eigen band, samen met twee gitaristen, een zangeres en een drummer. Een naam hebben ze nog niet, maar ze zijn er druk mee bezig. Wie weet is dit wel een van de eerste foto's van Manou als bekende muzikant.

18

Bram van den Hout
Ter Kleefkwartier

Altijd in beweging

Bram woont al zijn hele leven in de Bomenbuurt in Haarlem-Noord, samen met zijn vader, moeder en jongere zus. Als klein jongetje fietste hij met zijwieltjes rond het blok van zijn huis, later liep hij met een bal onder zijn arm naar het trapveldje, waar hij uren kon voetballen.

Hij ging naar basisschool Ter Cleeff en daarna naar het Schoter. Na zijn eindexamen begon hij aan Bewegingswetenschappen, maar dat paste niet echt. Inmiddels zit zijn eerste jaar Fysiotherapie er bijna op, dat bleek een veel betere keuze.

Sport is altijd een rode draad geweest. Hij begon met judo, vooral omdat de judoschool om de hoek zat, maar stapte al snel over naar voetbal bij DSS. Een tijdje tenniste hij ook nog, maar voetbal bleef toch echt zijn sport. Tegenwoordig speelt hij bij FC Haarlem-Kennemerland. Ook staat hij vaak in de gym, waar hij zowel krachttraining doet als fanatiek op de bokszak ramt.

Ook met zijn vriendengroep is hij regelmatig in beweging. Soms huren ze een zaaltje voor zaalvoetbal of een padelbaan. Hoewel… laatst was niet helemaal duidelijk wie die baan zou reserveren, dus belandden ze uiteindelijk met z’n allen op het terras in plaats van op de baan.

Naast school heeft Bram altijd een baantje. Hij begon met afwassen bij Tent en bezorgde een tijdlang maaltijden. Toen hij stopte met bewegingswetenschappen, zocht hij een ‘echte’ baan en kwam in de productie terecht. Daar werkt hij nog steeds op de dagen dat hij geen les heeft. Dat komt goed uit, want hij gaat graag met vrienden op vakantie. Kroatië en Italië staan al op de lijst van mooie herinneringen.

En natuurlijk is er nog zijn seizoenskaart bij AZ: samen met zijn vader gaat hij trouw naar de wedstrijden. Dat is inmiddels een vaste traditie geworden.

19

Stijn Dekker
Zijlwegkwartier

Reiziger voelt zich thuis in Haarlem

Stijn heeft al een hele wooncarrière doorlopen. Geboren in Uitgeest, via via in het Rozenprieel beland en sinds kort bewoner van het Garenkokerskwartier. Van buurman van de Hout naar buurman van het Patronaat, je kon het slechter treffen.
Op beide plekken komt hij graag. “Nu kan ik met vrienden thuis afspreken en zo doorlopen naar de muziek. Ideaal.” En over de Haarlemmerhout: “Hier kom ik al zo lang, het blijft een geweldige plek. Bevrijdingspop vind ik fantastisch. Ik hoorde de muziek al bij het wakker worden.”

Met vader en jongere broer is het een driemanshuishouden en dat gaat prima, zolang je niet al te veel hecht aan opgeruimd.

Stijn studeert politicologie en voelt zich daar helemaal op zijn plek. “Ik zou graag maatschappelijke problemen oplossen met beleid. Bijvoorbeeld hoe je een buurt inricht voor meer leefbaarheid of tegen inbraken.”

Stijn mag de dingen graag observeren, ook zijn woonstad. “Je ziet hier veel zeg maar havermelkelite. Niet per se erg, het brengt ook mooie dingen mee. Maar om het nou een hele verjaardag over houten speelgoed te hebben…”
Toch heeft hij het naar zijn zin: “Ik zie meer gastvrijheid dan in de grotere steden. Mensen staan meer voor elkaar klaar.”

Hij staat bekend als verantwoordelijk en soms iets te serieus maar is wel degelijk in voor spontane dingen. “Laatst zijn we op een verjaardag beland waar we echt niemand kenden, we gingen gewoon op het geluid af.”

Met zijn ov-kaart reist hij heel wat af. “Leuk om plekken voorbij te zien trekken waar je nooit zou komen. Ik reis naar Amsterdam, mijn moeder in Uitgeest of naar Den Haag. Ik bezoek graag musea, het Mauritshuis is mijn favoriet.”

Tot zijn eigen schande staat Teylers Museum nog steeds op zijn lijstje. Gauw doen, Stijn, dan kom je er wel.

20

Dara Martina
Ter Kleefkwartier

Ontspanning na inspanning

Ik ben geboren in Haarlem en woon nog steeds met veel plezier in de Bomenbuurt. Het is een gezellige buurt en het contact met de buren is erg goed.

Ongeveer een jaar geleden is het Posthuis in het Zaanenpark heropend en er worden regelmatig leuke dingen georganiseerd voor alle leeftijden. Denk aan pubquizzen, spelletjesavonden, creatieve workshops en voorlezen aan kleuters. Een superleuke aanwinst voor de buurt!

In het dagelijks leven ben ik werkzaam in de kinderopvang, dit doe ik met veel plezier. Het is zo ontzettend leuk om de kinderen te zien opgroeien en hen dingen bij te brengen. Ondanks dat het werk zo leuk is, vraagt het wel veel energie en inspanning, dus in mijn vrije tijd probeer ik te ontspannen en even wat voor mijzelf te doen. Dit doe ik vaak door te wandelen, maar zoals op de foto te zien is ook met LEGO. Het geeft ontspanning, maar ook voldoening, want er komen leuke resultaten van.

Deze LEGO-set vertelt eigenlijk al veel over mij, want ik houd ontzettend van sporten, maar ook van sport kijken.

Ik hou vooral van teamsporten. Ik heb ongeveer negen jaar op softbal gezeten, eerst bij Terrasvogels en later bij Sparks. Ook deed ik aan volleybal, maar ook daar ben ik vanwege mijn werk mee gestopt. Wel mis ik het spelletje nog altijd, dus die draad wil ik weer gaan oppakken.

Verder vind ik het ontzettend leuk om naar balsporten te kijken, met name basketbal en voetbal.

Op de foto zie je ook nog een LEGO-schoen en laat ik nou net onwijs van schoenen houden, dus deze set kon niet ontbreken in mijn verzameling.

21

Giayin Li
Ter Kleefkwartier

Nu nog het eigen toernooi winnen

Goed nieuws. Dat betekent haar naam én dat was het, toen ze als wolk van een baby (5 kilo!) ter wereld kwam.

Hoe groot is de kans dat haar vader uit Zuid-China en haar moeder uit het noorden, verliefd werden in het verre Haarlem. Dat is waar ze bleven en daar groeide ze op, als een echte Mug, en ook dat is goed nieuws.

Poolen doet ze graag en veel. Het toernooi dat ze vaak organiseert heeft ze nog niet gewonnen maar dat gaat zeker komen.

22

Amir Shah
Amsterdamsewijk

Amsterdamse Poort als markeerpunt

Met Amir kun je over veel dingen praten. De 22-jarige derdejaars student Natuur- en Sterrenkunde komt aangefietst op een retro Raleigh racefiets (“hing nog in de schuur toen we er kwamen wonen”) en het gesprek gaat al snel over zijn liefde voor kringloopwinkels. Daar vindt hij bijvoorbeeld de mooiste camera’s; eerst zonder in de gaten te hebben dat het analoge exemplaar zo zeldzaam en kostbaar was. En veel leuker dan zo’n digitale camera: zo’n analoge kun je goed uit elkaar halen en daar leert Amir weer van. Hij heeft sowieso een enorme hang naar kennis. En die kennis deelt hij, na een gestapelde carrière van VMBO en VWO, en nu dus WO, graag.

Als zijpad van zijn studie geeft hij dit schooljaar les op het ECL. Onverwachts geniet Amir ervan om de leerlingen daar te verleiden hem te volgen in de lessen van de natuurkunde. Ook als de stof niet zo boeit. Hij is ervan overtuigd dat iedereen alles kan leren, als het maar goed uitgelegd wordt en je de ander daarin meeneemt.

Zo'n 11 jaar geleden kwam hij in Haarlem wonen. Vlak bij de Amsterdamse Poort. Een mooi oud gebouw, volgens Amir. En de enige overgebleven stadspoort uit die tijd. “Er mag best wat meer respect voor het verleden zijn in Nederland. Dat doen ze op andere plekken toch beter.” Als voorbeeld geeft hij Praag.

Maar goed, deze Amsterdamse Poort dus. Voor hem was het de plek van bijna thuis. Een markeerpunt. Zodat hij wist waar hij was. Vandaag de dag weet hij dat maar al te goed. En bij het uitleggen aan mensen die willen weten waar hij woont, is deze plek voor Amir (die zich met liefde uitputtend verdiept in de allerkleinste natuurkundig denkbare deeltjes) een onmisbare schakel.

23

Rosie Tiggelaar
Oude Stad

Kringloopwinkel of koffietent: Haarlem heeft het

Rosie is geboren in het Ramplaankwartier in Haarlem, heeft in Haarlem na het Eerste Christelijke Lyceum (ECL) het VWO gevolgd en is Bos- en Natuurbeheer gaan studeren aan de Wageningen University.

Na 4 jaar in Wageningen gewoond te hebben heeft zij in Haarlem weer woonruimte gevonden. Dat is op een benedenverdieping in een heel fijn straatje in het centrum van de stad. Ze werkt nu, na een pittige sollicitatie van maar liefst 3 maanden, als trainee bij Provincie Noord-Holland. Zij rouleert daar de komende twee jaar bij verschillende afdelingen om de mogelijkheden bij Provincie Noord-Holland te verkennen.

Rosie houdt van natuur, fotograferen en concerten. Ze winkelt graag bij de kringloopwinkel en verder mag ze graag door Haarlem slenteren en daarbij leuke winkeltjes en koffietenten ontdekken. Ze vindt het ook leuk om met camera of iPhone te fotograferen. Ze legt allerlei tafereeltjes vast, binnen en buiten.

“Haarlem heeft alles”, zegt ze, “leuke mensen, stad en bos en leuke koffietentjes.”

Een mooie baan voor in de toekomst ziet ze wel voor zich: het vergroenen van een stad, idealiter Haarlem.

24

Merveille Lumamba
Europawijk

Thuiskomen in Haarlem

Ze voelt zich een Haarlemse Mug ook al werd ze geboren in Kinshasa, Congo. Ze is sinds haar negende maand in Nederland. Haar jeugd kende moeilijke momenten. Tot haar elfde woonde ze bij haar moeder, maar het ging niet goed. "Bij anderen zag ik hoe een gezin ook kon zijn."

Op school trok ze aan de bel. Ze vond een pleeggezin via Het Open Huis, de Schalkwijkse multiculturele kerk waar ze al vanaf haar achtste kwam. Daar werd de oproep gedaan: of iemand plek had voor een meisje van elf. Geert en Fieke van der Ploeg, zelf ouders van twee jonge kinderen, stapten naar voren. Zij werden de ouders die Merveille nog altijd zo noemt. Later kregen Geert en Fieke nog een dochter. Voor Merveille voelt het als haar eigen familie.

Het Open Huis werd haar tweede thuis. Ze kwam er eerst voor sport en spel, later ook voor de jongerenkring en ze speelde er cajón in de band. Inmiddels is ze kerklid en jeugdleider bij de stichting. "Iedereen is welkom bij God en je mag zijn wie je bent. Zo wil ik ook in het leven staan."

Na de Veronica Jenaplanschool, het Coornhert Lyceum, de Paulus Mavo en SIOS leerde ze niet alleen lesgeven, maar ook zichzelf kennen. Die ervaring neemt ze mee in haar werk als coach bij Stichting Ontmoeting, koffiebar Woord en Daad én Het Open Huis.

Ze verhuisde mee met haar pleegouders naar Amersfoort. Pas tijdens de coronaperiode besefte ze hoe diep Haarlem in haar hart zat. "Elke keer als de trein het station binnenreed, voelde ik: ik ben thuis." Op haar 22e keerde ze terug. Bij binnenkomst in Het Open Huis sprongen de tranen in haar ogen. Achter haar hangt een afbeelding van de terugkeer van de verloren zoon. "Dat is precies wat thuiskomen voor mij betekent: liefde, verbondenheid en gezien worden."

25

Fay Beentjes
Boerhaavewijk

Vertrokken maar niet weg uit de Vijfhoek

Midden in de Vijfhoek, zo ongeveer op het kruispunt van de vijf straatjes, daar is Fay geboren. Hier groeide ze ook op, in deze fijne buurt, waar iedereen elkaar kent. Ze is best vaak verhuisd in haar leven, op een gegeven moment zelfs naar Frankrijk, maar de Vijfhoek bleef de buurt waar ze zich het meeste thuis voelt. Haar moeder woont nog steeds in één van die straatjes, dus ze komt er vaak. En daarom wil ze graag juist hier gefotografeerd worden.

Zelf woont ze er jammer genoeg niet meer; ze is inmiddels het huis uit. Fay: “Vind hier maar eens een betaalbare woning, dat is onmogelijk.” Dus woont ze sinds een jaar met haar vriend in een nieuw appartement aan de Schipholweg. Ze is stewardess bij KLM en dus is dat niet alleen toepasselijk, maar ook best praktisch omdat de bussen naar Schiphol daar een halte hebben. Maar ja, het mist wel de sfeer van de oude binnenstad.

“Haarlem voelt als een dorp-stadcombinatie, het is net niet te groot en net niet te klein. Je hebt er alles, het strand is dichtbij. En je komt altijd wel bekenden tegen.”

Ze houdt van gezelligheid en sociaal contact, ze is open en toegankelijk. Zo werkte ze voor haar huidige baan bij Albert Heijn in de Grote Houtstraat; gezellig, grapjes maken, niet al te serieus, een beetje klieren.

Geen echte specifieke hobby’s heeft ze, maar wel sport ze in de sportschool. Sinds kort is ze begonnen met hardlopen.

Het allerleukste vindt ze het toch om met vrienden af te spreken, om iets te doen in en om Haarlem. En dan is Café De Vijfhoek natuurlijk vaste prik op vrijdag, als ze niet net aan de andere kant van de wereld zit.

26

Francisco Chiappori
Te Zaanenkwartier

Dol op voetbal, muziek en goede steak

Voordat ze naar Nederland verhuisden, woonden Francisco en zijn vriendin in Madrid. Ze verhuisden naar Nederland op zoek naar betere baankansen, om hun Engels te verbeteren en Nederlands te leren.

Na een korte tijd in Amsterdam te hebben gewoond, ontdekten ze Haarlem, werden verliefd op de stad en besloten te blijven. Ze houden van de netheid, de architectuur, de bars, de restaurants en het feit dat ze naar het strand kunnen fietsen. Wandelen door Haarlem, 's zomers een drankje doen op een terrasje, langs de bruggen, rondlopen in het centrum en op de Grote Markt behoren tot hun favoriete bezigheden.

Francisco is een fervent voetbalfan: "Ik ben een gepassioneerde supporter van Boca Juniors, een van de belangrijkste voetbalclubs in Argentinië, bekend om zijn rijke geschiedenis en de ongelooflijke passie van zijn supporters. Hier in Nederland heb ik zelfs het initiatief genomen om een Boca-consulaat op te richten, waar fans samenkomen om verbonden te blijven met de club, ook van ver. Daar ben ik echt trots op, want Boca staat voor meer dan voetbal, het is een manier van leven."

Naast voetbal houdt hij van muziek, trompet spelen en barbecueën, waar volgens hem alles samenkomt. "Als je in Argentinië naar een stadion gaat, is het niet alleen om te kijken of je team aan te moedigen. Er wordt altijd gezongen, er zijn mensen die instrumenten bespelen zoals drums en trompetten. Een band die live optreedt en iedereen zingt mee."

27

Boris Vissers
Oude Stad

Muzikant werkt graag in de tuin

Boris is geboren in Haarlem. Hij woont in het centrum van de stad, in de Burgwalbuurt, dicht bij de plek waar hij is geboren. Hij heeft in deze buurt ook op de basisschool gezeten.

Boris komt uit een muzikaal gezin en heeft aan het conservatorium van Amsterdam gestudeerd. Hij is echter altijd in Haarlem blijven wonen.

Hij werkt met veel plezier als begeleider bij de Hartekamp Groep in Haarlem. Ook is hij nog steeds actief in de muziek. Hij speelt basgitaar in de band Wilson A. en speelt piano bij Bender, deze laatste band is mede-opgericht door zijn vader.

Naast muziek houdt hij van tuinieren. Hij is dan ook vaak te vinden in de moestuin, gelegen aan het Spaarne. Het is ontspannend voor hem om in de tuin te werken. Hier is de foto ook genomen.

Boris vindt Haarlem de allermooiste plek van de wereld. Hij vindt het mooi om te lopen over de Melkbrug, en uit te kijken over het Spaarne en naar het Teylersmuseum.

28

Dilara Erol
Vondelkwartier

Van Turkije via Nigeria naar Haarlem

Dilara is geboren in Ankara, Turkije. Na zeven jaar verhuisde het gezin, inmiddels met drie dochters, naar Istanbul.

Toen ze nog heel jong was, droomde ze er al van om naar Nigeria te gaan, om een andere cultuur en andere mensen te leren kennen. Op haar achttiende ging ze erheen, om politieke wetenschappen en internationale betrekkingen te studeren. Daar was Dilara ook mentor voor jongere studenten. Na haar afstuderen volgde ze online cursussen om les te kunnen geven op een middelbare school.
In Nigeria werkte ze vervolgens als vrijwilliger op een middelbare school.

Dilara woont inmiddels ruim een jaar in Haarlem. Zij en haar man woonden eerst in Schalkwijk en sinds een paar weken wonen ze met hun dochtertje in het Vondelkwartier. Ze vindt het heerlijk in Haarlem; alles wat je nodig hebt, is er te vinden. Haarlem is extra bijzonder voor Dilara omdat haar dochter daar geboren is. Zoals ze zelf zegt, is haar dochter dus een echte Haarlemse Mug. Ze ervaart de mensen in Haarlem als open en vriendelijk.

Haar dochtertje van negen weken oud neemt een groot deel van haar tijd in beslag. Ze verzorgt haar, speelt met haar en leest haar voor. Ook maken ze regelmatig een wandeling buiten.

Tussen de korte slaapjes van haar dochter door leert Dilara de Nederlandse taal. Dat doet ze onder meer door naar het NOS-Journaal in makkelijke taal te kijken. Daarnaast heeft ze een taalcoach en leest ze graag een mooi boek.

Ze houdt ook van handwerken, bijvoorbeeld het maken van armbanden met miyuki kralen. Daarnaast geniet ze enorm van koken en bakken.

Het leven dat Dilara nu leidt, geeft haar veel voldoening. Ze zou willen dat iedereen dezelfde levensstandaard zou kunnen ervaren als zij nu heeft.

29

Emin Demir
Molenwijk

Kickbokser waardeert goede daden

Ik ben opgegroeid in het Rozenprieel, of de Roos zoals wij de wijk noemen. Vanaf een jaar of 8, 9 ben ik verzorgd, opgevoed en gesteund door mijn grootouders, totdat ik uit huis ging. Ik heb zowel de Nederlandse als de Turkse cultuur meegekregen.

Ik zat op basisschool de Molenwiek in Schalkwijk, daarna heb ik de Havo gedaan op het Coornhert, en vervolgens HBO Toerisme Management in Overveen. Ik werk nu bij de Schiphol Group als Floor Manager. Daar zorg ik voor een veilige en prettige omgeving voor de passagiers.

Ik heb altijd gesport. Op jonge leeftijd voetbalde ik in Haarlem. Later ben ik gaan kickboksen en dat doe ik nog steeds. Op wedstrijdniveau, maar niet met de intentie om professioneel kickbokser te worden. Het kickboksen heeft mij onder meer zelfdiscipline bijgebracht.

Haarlem is een fijne stad, een oude stad met historische gebouwen. Ik vaar graag over het Spaarne, met mooi zicht op de skyline van Haarlem. Ik wandel of fiets er ook graag langs. Ook geniet ik van de duinen en bossen tussen Haarlem en Zandvoort, en van het strand. De Roos heeft nog steeds een emotionele waarde voor mij, het voelt als thuis, en ik drink er graag een koffie of een biertje.

Ik waardeer heel bewust wat we eigenlijk allemaal hebben. We kunnen vrij rondwandelen, we kunnen veilig kinderen grootbrengen. Dit moeten we actief behouden. Door kleine dingen te doen zoals rommel op straat opruimen, en door grotere goede daden. Goede daden komen drie keer terug. Ik wens dat iedereen gewoon aardig is voor elkaar.

30

Erik Post
Molenwijk

Eindelijk eigen huis in geliefd Haarlem

Erik Post is 30 jaar geleden geboren in Haarlem, in het Spaarne Ziekenhuis. Hij heeft verder zijn hele leven in Santpoort-Noord gewoond. Maar sinds kort is hij de trotse eigenaar en bewoner van een mooi appartement in Schalkwijk.

Vanuit Santpoort heeft hij eigenlijk altijd al Haarlem als een prachtige stad ervaren. Eerst vanwege de mooie straten en later ook natuurlijk als mooie uitgaansgelegenheid. Vooral het gebied rondom het Spaarne heeft hem altijd wel erg getrokken.

Erik heeft het erg naar zijn zin op zijn werk bij Fokker op Schiphol-Oost. In zijn vrijetijd speelt hij graag gitaar. Tekenen is eigenlijk altijd wel een mooie hobby gebleven. Op zondag is hij vaak aan het squashen met een stel vrienden.

De foto is bewust op het balkon van zijn kersverse appartement gemaakt, omdat dat het gevoel van vrijheid oproept. En dat is wat hij gaat vinden in Haarlem.

31

Ewan van Teeseling
Ter Kleefkwartier

Sportieve wetenschapper maakt carrièreswitch

Ik hou van de stad Haarlem. Als je met de trein binnenkomt en over de spoorbrug rijdt, dan is het mooi om het Spaarne te zien met de Grote Kerk op de achtergrond. Dat is een mooi beeld, sowieso langs het Spaarne is het mooi. Alles is lekker te befietsen. Ik heb hier mijn ouders en mijn vrienden. En mijn vriendin wil hier ook blijven.

We zijn zo'n 14 jaar samen. Rond coronatijd gingen we samenwonen in de Frankestraat, daar hebben we drie jaar gewoond. Toen wilden we iets kopen. We hebben een jaar lang gezocht en wel 14 biedingen gedaan in verschillende delen van Haarlem. Uiteindelijk werd het de Bomenbuurt in Haarlem-Noord, een fijne buurt, dicht bij mijn ouders, dicht bij de stad en bij vrienden.

Voor mij is de buurt bekend van vroeger, van toen ik daar opgroeide. Ik heb in mijn jonge jaren gevoetbald bij DSS en ik heb ook nog padel en tennis gespeeld bij Pim Mullier.

Ik werk nu als data-analist in de bouw. Daarvoor heb ik onder meer als bewegingswetenschapper bij Ajax gewerkt. Ik doe nog steeds sporten en crossfitten, maar wel minder nu ik een dochter heb. Ik hou ervan om met vrienden te koken en uit eten te gaan.

Als ik iets mocht wensen dan zou het zijn dat mensen meer oog en zorg voor elkaar houden. We zijn allemaal bezig om het voor onszelf goed te regelen, dat geeft het gevoel dat we langs elkaar heen leven. Ik hoop dat we met elkaar weer meer als een samenhangende maatschappij door het leven kunnen gaan.

32

Evan Wood
Transvaalwijk

Van Nebraska naar Haarlem voor de liefde

Evan komt uit Lincoln, Nebraska, in de Verenigde Staten. Toevallig werd hij in 1992 in Eindhoven geboren omdat zijn ouders daar studeerden, maar na een paar maanden verhuisden ze terug naar Nebraska. Verder had hij geen verbinding met Nederland, totdat hij zijn partner ontmoette en een langeafstandsrelatie begon. Dat zijn partner Nederlands is, was ook puur toeval. Na een langeafstandsrelatie van vijf jaar kwam hij in 2023 naar Nederland om te gaan samenwonen.

Inmiddels woont Evan samen met zijn partner en hun kat, Potato, in de Transvaalwijk. Hij richt zich nu vooral op zijn integratie in Nederland. Hij volgt wekelijks Nederlandse les. Hij heeft de basis van de taal al aardig onder de knie, al werkt hij nog aan zijn zelfvertrouwen in alledaagse gesprekken.

Overdag werkt Evan als kok in een brunchrestaurant in het centrum van Haarlem. Dat doet hij met plezier. Hij heeft een goede band met zijn collega's opgebouwd. Zij waarderen hem om zijn vriendelijkheid, sociale instelling, harde werk en meedenkendheid.

In zijn vrije tijd is Evan actief als kunstenaar, skateboarder en dj. Onlangs draaide hij zijn eerste Nederlandse dj-set in Rotterdam, wat een groot succes was. Hij hoopt zich verder te verdiepen in de Nederlandse muziekwereld en een sterke vriendenkring op te bouwen.

Voor Evan betekent Haarlem een nieuw hoofdstuk in zijn leven. Hij geniet ervan om in een mooie stad met veel geschiedenis te wonen, een stad die echt Nederlands aanvoelt, dicht bij de natuur ligt en goed verbonden is met de rest van het land. Zijn favoriete plekken zijn vooral de natuurgebieden, zoals de Bolwerken, het Kenaupark, de Schotersingel en Schoteroog. Ook is hij vaak te vinden bij Skatepark 't Landje.

Evan hoopt op een wereld waarin mensen geaccepteerd worden zoals ze zijn. Dat is zijn grootste wens.

33

Nikki de Bakker
Houtvaartkwartier

Liefhebber van vinyl en limoentaart

Nikki is een spontane, goedlachse, jonge vrouw die onmiddellijk ja zei op de vraag of ze op de foto wilde voor het project 100 Haarlemmers.

Nikki werkt in de horeca. Een aantal ochtenden en soms ook in het weekend doet ze de koffie en werkt in de keuken van lunchroom Cleeff in de Kleverparkbuurt. Ze heeft eerder bij verschillende restaurants gewerkt. Het liefst zou ze met haar zus een lunchroom beginnen, maar helaas zit dat er nog niet in.

Nikki is geboren en getogen in Haarlem en heeft nooit ergens anders gewoond. Ze heeft een goede band met haar familie die hier ook nog woont. Nikki woont met Kyra in een rustige buurt waar de huizen grenzen aan een grote gemeenschappelijke binnentuin.

Nikki verveelt zich niet in haar vrije tijd. Allereerst heeft ze de zorg voor haar vijfjarige dochter Kyra, die ze deelt met Kyra's vader, die elders woont. Bezigheden heeft ze daarnaast genoeg. Ze borduurt, knutselt, leest graag, maar het leukst vindt ze toch wel op haar werk taarten bakken. Limoentaart is haar favoriet en dat weten ze ook bij De Cleeff.

Thuis draait ze graag nog eens een ouderwetse LP. Ze heeft een mooie verzameling vinyl van de jaren '70 tot meer recent.

"Een plaat draaien is toch iets anders dan naar Spotify luisteren", aldus Nikki. Ze kan het weten want ze is met muziek grootgebracht. Haar ouders zijn grote muziekliefhebbers en haar vader heeft een uitgebreide platencollectie. Ze dankt zelfs haar naam aan een bekende artiest. Haar moeder was namelijk gek op het nummer Darling Nikki van Prince. Ook de kleine Kyra heeft al haar favorieten gevonden in moeders platenkast.

34

Malou Janssen
Oude Stad

Thuis in de Vijfhoek

Geboren in de Indische Buurt in Heemstede, nu trotse inwoner van de Vijfhoek.

Als kind kwam ze al veel in Haarlem, haar ouders kwamen daarvandaan. Haar moeder woonde op talloze plekken in de stad. En leerde als kraamverzorgster vele kleine Haarlemmertjes kennen.

Haar vader was actief bij ’t Kantoor, bij Haarlem Jazz en Haarlem Culinair. Zelf werkte Malou daar ook als tiener. Haar eerste salarissen verdiende ze bij De Wandelaar en De Ark.

Nu woont Malou al ruim 2,5 jaar in de Vijfhoek. Wat een geluk, vindt ze zelf. Ook al omdat ze ook nog eens het geluk in de liefde heeft gevonden, bij Maarten. In de Wolstraat delen ze samen een plekje.

In de Vijfhoek kennen ze Malou van de bijencampagne, met bloemzaadjes om de stad groener te maken en de bijen te redden. En van haar vier gezellige damespoezen, die altijd om haar huis dartelen en haar volgen tot aan de randen van de buurt.

Malou is een enthousiast mens. Ze heeft het liefst de hele picknicktafel vol met gezellige mensen, hapjes en drankjes. Ze maakt met liefde een grote pan soep voor Het Uurtje voor het Buurtje. In haar werk als communicatieadviseur bij het ROC van Amsterdam is ze bezig om het mbo in Nederland het podium te geven dat het verdient.

Haarlem is voor Malou echt een plek om thuis te komen. Hoewel ze al jaren in Amsterdam werkt en daar ook eerst woonde, bleef de liefde voor Haarlem groot en keerde ze een paar jaar geleden terug. Dicht bij familie en vrienden. Haarlem is voor haar een knusse stad met een groot karakter. Ze komt maar al te graag bij Café De Vijfhoek (het verlengstuk van hun woonkamer), het terras van De DAKKAS of Mogador, of ze maakt een ritje naar het strand.

35

Anne Mul
Slachthuiswijk

Bovenal een verbinder

Anne kwam een half leven geleden voor een studie vanuit de Verenigde Staten naar Nederland. Het liep allemaal anders en Anne vond in Haarlem, bij een activistische beweging, liefde, vriendschap en een thuis.

Anne is nu directeur-curator van Nieuwe Vide Artspace & Broedplaats, een culturele plek in de Waarderpolder. Anne noemt zichzelf queer, genderfluïde en panseksueel. Dat wist die al op jonge leeftijd. “Ik val op mensen, niet op wat er in hun broek zit. Ik heb het normatieve pad wel geprobeerd, maar het is niet voor mij."

Community is een woord dat telkens terugkomt. Bij de balletschool van diens moeder, waar die opgroeide tussen grote groepen mensen, en nu bij Nieuwe Vide en het collectief Haarlem Town Queers, dat Anne mede oprichtte. Dat laatste kwam er omdat Anne een queer community zocht. “Ik wilde met anderen onze queer culturen samen vieren en beleven door kunst, cultuur, eten, sporten, en voor elkaar zorgen.”

Bij alles wat Anne doet gaat het om de contacten, de uitwisseling, de samenwerking, het met elkaar iets tot stand brengen. Anne is een community builder. Gelukkig is cultuur bezoeken niet alleen een hobby maar vervlochten met het werk. Anne is vaak in culturele locaties te vinden zoals Teylers Museum, De Schuur en eten bij diens favoriete restaurant, Kus van de Cactus.

De rode draad blijft kunst, cultuur, community en solidariteit. Sowieso is Anne vaak in Nieuwe Vide, niet alleen voor werk. “Het is een plek waar iedereen welkom is, speciaal degenen die dat extra nodig hebben. Mensen komen hierheen om te kunnen zijn wie ze zijn. Dat willen we beschermen. Ik wens voor Haarlem dat mensen voor elkaar durven op te staan. Elkaar de kans willen geven.”

36

Elsa Oushoorn
Haarlemmerhoutkwartier

Kleurrijke medewerkster van De Schuur

Elsa woont in het Rozenprieel samen met haar man, drie kinderen en twee katten. Ze is in Haarlem geboren en opgegroeid en heeft zelfs altijd in en rond het centrum gewoond.

Ze werkt al 21 jaar bij de Schuur (vroeger Toneelschuur) als Publiekservice-medewerker. Dit is hét film- en toneeltheater in Haarlem, gevestigd in de Lange Begijnestraat. Bezoekers van de Schuur zullen haar herkennen aan de vrolijke, kleurrijke jurken die ze altijd draagt en omdat ze er echt een oude bekende is.

Het leuke aan dit werk vindt ze het contact met collega's, bezoekers en vooral ook de spelers, die vaak ieder jaar terugkomen. Het is begonnen met een bijbaantje in de garderobe, toen ze nog op de middelbare school zat. Geleidelijk aan is het werk veranderd in wat ze nu doet.

Ze woont al tien jaar in het Rozenprieel, eerst ergens anders en sinds vier jaar op het huidige adres. Het is een leuke wijk, een echte oude volksbuurt, en het is fijn om zo dicht bij de stad te wonen. Er is ook een buurthuis, waar activiteiten zijn en een plein waar de kinderen graag spelen.

Haarlem betekent veel voor haar, ze komt het liefst in de Schuur, haar tweede huis. Verder bezoekt ze graag verschillende Kringloopwinkels en soms stapt ze op de bus om iets speciaals in Amsterdam te halen. Dat is vanuit Haarlem ook prima te doen voor een paar aankopen.

Elsa vindt de sfeer in het Haarlemse centrum wel erg veranderd de laatste jaren. Waar het voorheen vaak nogal dorps was (ons kent ons) is het nu wat anoniemer.

Wat Elsa heel erg lekker vindt om te eten is een 'Haarlemse' falafelwrap.

37

Chanilla Hilberts & Marlon Stiemsma
Meerwijk

Herinneringen maken bij de Molenplas

Chanilla en Marlon zijn een koppel, ze zijn beiden geboren en getogen in Schalkwijk.

Een groot deel van hun familie en vrienden woont in de wijk of in Haarlem. Als echte Muggen zullen ze Haarlem waarschijnlijk nooit verlaten.

De foto is genomen bij de Molenplas. Als kind speelden ze hier al. Vooral in de zomer is dit voor hun de plek om bij te komen en te genieten na verplichtingen en werk. De Molenplas is de ontmoetingsplek met vrienden, hier zijn al veel herinneringen gemaakt. Na de fotoshoot volgt een drankje op ‘t terras en als snel worden stoelen aangeschoven en breidt het gezelschap zich uit met familie en vrienden van alle leeftijden.

Chanilla vermaakt zich luierend en zonnend op ‘t veld met vrienden en Marlon zit aan de waterkant, rustig met zijn hengel, hij is dan helemaal in zijn element.

Op de foto is zichtbaar dat Chanilla zwanger is: op 23 januari 2026 is hun tweeling geboren, twee jongens. Een nieuw hoofdstuk in hun leven, vol liefde en uitkijkend naar nieuw te maken herinneringen met hun twee jongens.

En als ze naar de toekomst kijken, hopen ze samen met hun kinderen net zo te genieten van de Molenplas als zij dat altijd hebben gedaan - rennend door het gras, spelend aan en in het water en misschien, net als hun vader, rustig vissend aan de waterkant.

De Molenplas is een plek voor ontspanning en spelen, ook voor deze nieuwe generatie.

38

Mohamed Barro
Delftwijk

Gevlucht uit Syrië, ingeburgerd in Haarlem

Mohamed is geboren in Syrië en gevlucht naar Nederland. Nu heeft hij een verblijfsvergunning en een Nederlands paspoort. Daar zit een wereld aan verhalen tussen.

In Syrië was Mohamed meubelverkoper. Hij was gehuwd en had een dochter. Vanwege de situatie in Syrië verliet hij zijn land, met het plan zijn familie later te laten volgen.
Hij was toen 28 jaar. Zijn reis ging via Algerije en Libië en vandaar per boot richting Italië. De boot is omgeslagen en Mohamed is door reddingwerkers uit het water gehaald en in Italië op het land afgezet. Later reisde hij met de trein naar Nederland, een reis vol risico omdat hij geen identiteitspapieren had.

Hij kwam in 2014 in Nederland aan, belandde in een opvang is Schalkwijk en deed daar een inburgeringscursus. Hij wilde graag in Haarlem blijven wonen en dat is gelukt. Zijn favoriete gebieden in Haarlem zijn het Kenaupark en langs het Spaarne.

Mohamed leerde Nederlands bij de Stichting Stem in Stad in Haarlem en door veel te praten met Nederlanders. Hij heeft diverse banen gehad zoals bordenwasser en bediening in de horeca.

Vlak voor de uitbraak van corona was hij aan een ROC in Amsterdam begonnen aan een opleiding autotechniek. Door de moeilijke coronasituatie kon hij die studie niet afmaken.

Zijn vrouw en dochter zijn naar Nederland gekomen. Het huwelijk eindigde in een scheiding. Hij heeft goed contact met zijn dochter.

Met zijn Nederlands paspoort is hij nog eens teruggereisd naar Libanon waar zijn ouders nu in een vluchtelingenkamp wonen.
Hij heeft daar zijn huidige vriendin leren kennen. Zij is nu ook in Nederland; ze hebben samen een dochter.

Mohamed is op zoek naar werk. Zijn wens is om zijn vriendin en dochter een goed onderkomen en toekomst te bezorgen.

39

Esther
Oude Stad

Een beetje lastig of rafelig mag best

Esther woont sinds 2009 in de Vijfhoek, tegenwoordig samen met haar kat Buffel. Ze werkt in de GGZ en zet zich daarnaast in als vrijwilliger, zowel binnen als buiten Haarlem.

Ze groeide op op Texel, studeerde in Amsterdam en kwam via via in Haarlem terecht. De levendigheid van de stad, het dorpse van de Vijfhoek (zonder te benauwend te worden) in combinatie met de nabijheid van de Kennemerduinen, maakt Haarlem voor haar ideaal, al mist ze soms wel wat rafelranden in het nette Haarlem.

De foto is genomen bij het standbeeld van Kenau in het Kenaupark. Esther zit hier graag in de zomer bij het water te lezen of te kletsen met vrienden. Kenau werd door anderen lastig, bazig en dominant genoemd. Wat Esther betreft een inspiratie om lak te hebben aan sociale conventies en verantwoordelijkheid te durven nemen.

Daarnaast staat de foto op deze plek ook voor de (gebrekkige) representatie van Haarlemse vrouwen in het straatbeeld. Er zijn zeven keer meer straten in de stad vernoemd naar mannen dan naar vrouwen. Tijd voor verandering en meer zichtbaarheid voor inspirerende vrouwen uit de Haarlemse geschiedenis!

40

Valdirene Maura Dos Santos
Indischewijk

Zorgzame aanpakker

Valdirene had nog maar net de middelbare school doorlopen toen haar vriend, een militair, naast haar werd doodgeschoten. De onveiligheid in Brazilië was aanleiding om naar Europa te vertrekken. Amsterdam in 2006 en een jaar later Haarlem. Taal leren, baantjes in de horeca, schoonmaken, oppaswerk, alles om het hoofd boven water te houden. Dat lukte wonderwel. Ze ging werken met gehandicapte kinderen bij Wollewei, daarna Rozemarijn. Leergierig en zorgzaam is ze. De taal spreekt ze inmiddels foutloos, haar huis is strak op orde. Je ziet haar interesse voor design en interieur eraan af.

“Haarlem is de beste plaats van Nederland”, concludeert ze. Vriendelijker mensen dan in Amsterdam, ze voelt zich hier welkom. En dicht bij het strand en de duinen, Elswout, natuur, vogels. Een goede plek om met je kind – ze heeft een dochter van 14 - te wonen.

Opgegroeid in een katholiek land, is de kerk belangrijk voor haar. Ze doet schoonmaakwerk in twee kerken. Bakt als hobby taarten, geleerd in de patisserie waarin ze in haar geboorteland werkte, misschien gaat ze het nog eens professioneel uitbouwen. Want aanpakken kan ze.

Valdirene is erg sociaal. Contact met de buren, contacten met de mensen met wie ze werkt. De sportschool die ze regelmatig bezoekt. “Maar ik mis het dat ik hier geen familie heb. Mijn ouders, broer en twee zussen in Brazilië zie ik maar af en toe en reizen is duur.”

Tijdens de fotoshoot kijkt haar hondje mee. Een parkiet landt op haar schouder en zoekt beschutting onder haar haar. Eén van een nestje dat zich in de verte laat horen. Inderdaad, ook een hobby.

41

Luke Roest
Vondelkwartier

Horecaman wordt jobcoach

Luke is geboren in Haarlem, groeide op in Aerdenhout en verhuisde naar Haarlem toen hij op zichzelf ging wonen. Tot op de dag van vandaag woont hij daar nog steeds, en hij zou zich geen fijnere plek kunnen voorstellen. Haarlem voelt voor hem veilig en gezellig, het maakt hem simpelweg blij.

Hij studeerde Hotelmanagement aan het ROC van Amsterdam.

Onlangs is Luke getrouwd met zijn vrouw Tetiana. Samen wonen ze met veel plezier in het Vondelkwartier.

Luke werkte 23 jaar in de horeca, waar hij begon als afwasser en doorgroeide tot bedrijfsleider. In die periode werkte hij al samen met het bedrijf waar hij nu voor werkt, In2Work. Hij begeleidde jongeren met een afstand tot de arbeidsmarkt die er stage liepen. Hij coachte en motiveerde hen met heel veel plezier.

Toen Luke op zoek ging naar een nieuwe uitdaging buiten de horeca, kwam datzelfde bedrijf weer op zijn pad. Inmiddels werkt hij er al enkele jaren als jobcoach en re-integratie coach. In die rol helpt hij mensen met een afstand tot de arbeidsmarkt om (weer) een plek te vinden waar ze zich goed voelen. Luke ziet veel overeenkomsten tussen zijn werk in de horeca en zijn huidige baan: in beide functies draait het om samenwerken, mensen helpen en ervoor zorgen dat ze zich op hun gemak voelen.

Luke heeft jarenlang gevoetbald, maar tegenwoordig speelt hij vooral padel. Samen met zijn vrouw wandelt hij graag in de Hekslootpolder — een prachtig gebied, en bovendien op loopafstand van hun huis. Ook koken doet Luke heel graag; na een drukke dag vindt hij het heerlijk ontspannend om in de keuken te staan.

Als Luke één wens mocht doen, dan zou hij willen dat mensen wat vriendelijker voor elkaar waren.

42

Yulia Chaykina
Oude Stad

Nederlands oefenen in de bieb

Yulia is geboren in Sint-Petersburg. Samen met haar man heeft ze op Sakchalin, in het oosten van Rusland, en in Moskou gewoond.

Vanwege de oorlog is Yulia in 2022 samen met haar man, hun twee dochters en hun poes Shafrana naar Nederland verhuisd. Ze zijn kennismigranten. Haar man werkte in Rusland al voor een internationaal bedrijf. Dankzij dit bedrijf konden ze naar Nederland komen. De reden van hun verhuizing was niet fijn, maar ze zijn blij dat ze nu hier wonen.

Vanaf het begin was Yulia verliefd op Haarlem. Ze houdt van de mooie grachten, de oude huizen met bijzondere gevels en de gezellige straatjes. Haar favoriete straat is de Bakenessergracht.

Yulia en haar gezin hebben het geluk dat ze een huis van ongeveer 600 jaar oud kunnen huren. Het lijkt zelfs op het gele, historische huis in het centrum van Sint-Petersburg, waar Yulia vroeger woonde. Haarlem doet haar vaak aan Sint-Petersburg denken. De grachten, de ophaalbruggen, de geur van het water en de lichte herfstregen geven haar een vertrouwd gevoel.

Yulia wil graag de Nederlandse nationaliteit krijgen. Daarom leert ze intensief Nederlands en leert ze meer over de Nederlandse cultuur. In Rusland werkte ze als civiel ingenieur. Als ze goed genoeg Nederlands spreekt, wil ze graag weer gaan werken.

Ze gaat ook naar een leesclub in de bibliotheek. Daar ontmoet ze mensen uit verschillende landen. Samen lezen ze Nederlandse nieuwsartikelen en praten ze erover. Op dit moment is Yulia huisvrouw. Ze heeft tijd om Nederlands te leren, voor haar dochters te zorgen en lekker te koken. Haar dochters gaan naar Nederlandse scholen.

Yulia hoopt dat ze samen met haar man een eigen huis in Haarlem kan kopen, dat haar dochters gelukkig zijn en dat ze een leuke baan vindt waarin ze haar ervaring als civiel ingenieur kan gebruiken.

43

Din van den Bijlaard
Amsterdamsewijk

Dromen worden werkelijkheid

Din is geboren in Amsterdam en heeft een Nederlandse moeder en een Surinaamse vader.

Din woonde in Amsterdam, Hoofddorp en zo'n 22 jaar in Zandvoort. Als ze met de bus van Amsterdam naar Zandvoort reisde, kwam ze regelmatig door Haarlem. Din werd al in de bus verliefd op deze stad en vond het geweldig dat ze in 2022 ook daadwerkelijk een huisje in de Amsterdamsewijk kon betrekken.

Sinds juni 2024 werkt Din bij de Bibliotheek in Haarlem, daarvoor werkte ze bij de Bibliotheek in Amsterdam. Boeken, boeken en nog meer boeken, dat is wat Din typeert!

Din schrijft al dagboeken sinds ze een jaar of vijf was en zag in Slagharen haar grote held Danny 'Ciske' de Munk in het echt. Din schreef in haar eerste dagboek enthousiast dat ze in *Slag–Haren* was en dat Danny veel *groo-ter* was dan op het plaatje uit de TV gids!

Din krabbelde haar dromen 's ochtends vaak even op een papiertje. Het leek haar een leuk idee om een dromendagboek bij te houden. Dat stuurde ze naar een uitgever om te kijken wat die ervan vond, en zo kwam het ineens in een stroomversnelling terecht: in 2009 werd haar boek Droompoort uitgegeven! Het ontwerp voor de omslag werd pixel voor pixel door haar moeder gemaakt.

Nu schrijft ze diverse journals, onder andere over de HBO Max serie Supernatural. Ze maakt niet alleen teksten, maar ook schitterende tekeningen en collages. Din ging de serie kijken op dringend aanraden van haar zus Sabra. Het versterkte de al krachtige band tussen Sabra en Din danig, samen zijn ze de WinSisters!

Din houdt ook van zingen, gitaarspelen en wandelen in en om Haarlem. Ze voelt zich een gelukkig mens.

44

Vlad Cozma
Indischewijk

Wintersporter waar muziek in zit

Vlad Cozma is geboren in Brasov, een redelijk grote stad in de bergen van Roemenië. Hij heeft twee zussen, die beiden, net als hij, niet meer in Roemenië wonen. Zijn ouders wonen er nog wel.

In zijn jonge jaren hield Vlad al veel van sport. In Roemenië was dat veel skiën en schanssprin gen. Op zijn 18e ging hij computerwetenschap studeren in Boekarest. Hij ontdekte er het gitaar spelen en zat in die tijd ook in een band.

Vlad trouwde, kreeg een zoontje en verliet op zijn 31e met zijn gezin het land om zich in Nederland te vestigen. Hier werd nog een dochtertje geboren. De keuze voor Nederland heeft te maken met het feit dat hij Boekarest niet heel prettig vond en zijn bedrijf ook een vestiging in Amsterdam heeft.

Het leren van een nieuwe taal heeft hem nog even doen aarzelen. Inmiddels heeft hij het hier best naar zijn zin, al kan hij nog wel eens verlangen naar de bergen en naar meer ruimte. In Haarlem heeft hij, naast het gezinsleven, veel plezier in fietsen en klimmen en ook in het rugbyen.

Hij heeft hier nu aardig wat contacten; er wonen hier veel mensen uit Roemenië en ook uit diverse andere landen.

Muziek maken doet hij nog steeds. Hij speelt in een band met mensen uit diverse Oost-Europese landen: Oekraïne, Rusland en Roemenië.

45

Liping Wang
Meerwijk

Oefenen op die lastige Nederlandse taal

Liping Wang is geboren in China. In 2005 kwam ze naar Nederland en ging wonen in Schalkwijk.
Sinds 2023 werkt Liping als medewerker ondersteuning in de bibliotheek in Haarlem. De start was moeilijk, vanwege de taal en ook het digitale bibliotheeksysteem, maar nu werkt Liping heel vlot en soepel. Ze staat bekend als een vrolijke, sociale en leergierige collega.

Een belangrijk doel voor haar is het beter onder de knie krijgen van de Nederlandse taal. Met andere anderstalige collega's verbaast ze zich vaak over bepaalde woorden en uitdrukkingen. Liping vraagt dan steevast om uitleg.

Haar hobby's zijn fitness en yoga. Ook leest ze graag, vooral over gezondheid en koken. Tot voor kort werkte zij ook in het Chinese restaurant van haar schoonfamilie.

Liping is een zeer actieve vrouw. Voordat ze gaat werken is ze al druk met sporten en koken. Maar niet meer drie keer per dag een warme Chinese maaltijd. Ze geniet nu ook van een volkoren boterham met kaas.

Vanuit Schalkwijk ziet ze veel vliegtuigen van en naar Schiphol. Dat geeft haar een goed gevoel, want als ze naar China wil, is de luchthaven dichtbij.

Ze is dankbaar voor haar buren, met wie ze goed kan opschieten. Ze helpen haar geregeld met ingewikkelde brieven en mails.

Het is haar grote wens om over een paar jaar vloeiend Nederlands te spreken en te schrijven. "Ik doe mijn best om dagelijks mijn woordenschat uit te breiden en te leren om die lastige grammaticale regels steeds beter toe te passen. Heel graag zou ik andere Chinese vrouwen willen helpen met het leren van Nederlands. Het is echt een heel moeilijke taal, maar ook een mooie."

46

Oğuz Kavak
Slachthuiswijk

Stedenreiziger heeft Haarlem ontdekt

Oğuz groeide op in het Turkse Kocaeli, vlakbij Istanbul.

"Na mijn studie toeristische gidsenopleiding aan de universiteit heb ik als gids in heel Turkije gewerkt. Tijdens een tour die ik in Turkije begeleidde, heb ik mijn vrouw leren kennen. Zij nam als gast deel aan de reis. Zij is geboren in Nederland en heeft hier haar leven opgebouwd. Toen we besloten te gaan trouwen, heb ik besloten naar Nederland te verhuizen. Inmiddels hebben we een dochter van 10 jaar."

Oğuz werkt ook nu als officiële gids, vooral in Nederland en België, maar ook in steden in Duitsland, Frankrijk en Zwitserland. Hij organiseert reizen voor families van Nederlandse Turken. De contacten komen via sociale media zoals Instagram tot stand. Het was moeilijk tijdens corona: geen toeristen en geen werk. Het toerisme kan zomaar teruglopen als er iets gebeurt. Maar nu loopt het goed.

Eén van zijn hobby's is films kijken, van over de hele wereld en van allerlei genres. En steden ontdekken, nieuwe straten, nieuwe gebouwen, nieuwe mensen. Vroeger had hij meer hobby's, maar nu heeft hij het druk met gezin en werk.

Haarlem vindt hij fantastisch! Leuk, klein, rustig, zeker vergeleken met Istanbul. De huizen, het Spaarne, het hele silhouet van de stad, hij vindt het nog steeds een leuke en mooie stad. Geen stress, geen files, wel grote parken en een historische binnenstad.

De Korte Houtstraat is een van zijn favoriete plekken. Oğuz zit graag op een terras aan het Spaarne of op de Grote Markt met zicht op de Grote Kerk. Of hij loopt bij de Molenplas, het Reinaldapark of het Schoteroog. Na 11 jaar is Haarlem nog steeds bijzonder voor hem, een Utopia! Het is een cadeau om zo'n rustige plek te vinden.

47

Ali Orhan
Ter Kleefkwartier

Het Pakhuis en goed Chinees advies

Hoe het leven kan lopen. Ali uit Adana, de vijfde stad van Turkije, gaat op vakantie naar Marmaris. Ontmoet daar de vrouw van zijn leven en zie, na negen maanden bij zijn schoonmoeder in Nieuw-Vennep, woont hij alweer 17 jaar in Haarlem. Samen met zijn vrouw en drie kinderen.

Zes dagen per week pendelt Ali tussen thuis in Schalkwijk en restaurant Het Pakhuis in de Gravinnesteeg. De zevende dag is het belangrijkst; die is voor de familie. Hoewel het zomaar kan zijn dat hij ook op zondag met het hele gezin in zijn restaurant te vinden is.

Zeker in coronatijd was dat vaak het geval. Tijdens de verschillende lockdowns hield Ali zich bezig met het verfraaien van zijn zaak, de vloer schuren, of het koken en organiseren van afhaalmaaltijden. Met om hem heen zijn rondrennende kinderen in het restaurant dat hij een jaar daarvoor had overgenomen. Vóór die tijd had hij vele jaren ervaring opgedaan in verschillende Amsterdamse horecagelegenheden. En bij elk afscheid vroeg hij om advies over het starten van een eigen zaak.

Maar wat heb je daaraan als er een pandemie uitbreekt? Een op vele vlakken zware tijd die financieel nog steeds voelbaar is. Maar als echte horecaman en doorzetter geniet hij nu keer op keer van de vele ontmoetingen in zijn fijne zaak. Met gasten die in de watten gelegd worden. Want dat is de essentie. Ook al zijn er altijd kopzorgen, zeker als het over de beschikbaarheid van personeel gaat. En de omgang daarmee. Dat heeft hem al minstens een halve psycholoog gemaakt, zegt hij lachend. Als hem tot slot gevraagd wordt welke van al die adviezen het beste was, hoeft Ali niet lang na te denken. Die kwam van de eigenaar van een Chinees restaurant: “Doe het niet!”

48

Tessa van Daalen
Ter Kleefkwartier

Waterfanaat voelt zich bevoorrecht

Tessa belandde met haar gezin in 2011, tamelijk willekeurig, in het Haarlemse Kleverpark vanuit Amsterdam, zoals zovelen. Daar woont ze nu al 15 jaar naar volle tevredenheid met haar man Frido en haar zonen Goos (16) en Morris (14).

Ze maakte in die eerste jaren vooral kennis met Haarlem door de Stadskweektuin, die groene stadsoase om de hoek, waar ze heel veel kwam met de toen nog heel jonge kinderen. De geit van de kinderboerderij en de schildpadden in de tropische kas waren favoriet en werden ontelbaar vaak bezocht.

Ze groeide op bij Oudewater op het platteland en moest altijd eindeloos lang fietsen om ergens te komen. Na de middelbare school belandde ze voor haar studie in Amsterdam.

Tessa's fascinaties zijn ontdekken en water. De verborgen onderwaterwereld ontdekt ze door te duiken en te snorkelen. Het mooie ervan is dat je nooit weet wat voor bijzonders je nu weer tegenkomt, zo vertelt ze. Alles met water boeit haar. Ze is dol op de zee en kan uren naar water kijken.

In boeken, vooral historische romans en boeken over het dagelijks leven, ontdekt ze de levens van andere mensen, in andere tijden en andere omstandigheden. Ze deelt haar boeken via haar minibieb, waardoor ze ook leuke contacten opdoet. Op haar reizen ontdekt ze andere mensen en andere werelden.

Voor haar is de Spaarnestad inmiddels thuis geworden. Ze voelt zich bevoorrecht er te mogen wonen en werken. Het is ook vooral de nabijheid van water, de Noordzee, en van de duinen, die haar in vervoering brengen.

Ze werkt als HR-manager voor een Haarlems bedrijf op het terrein van de Lichtfabriek. Als ze meer tijd zou hebben, ziet ze creatieve bezigheden zoals (stijl) dansen en edelsmeden voor zich. Maar dat is voor later.

49

Joris de Vreede
Transvaalwijk

Groene oase tussen de stenen

Net terug van de volle vier dagen Lowlands. Al 20 jaar vaste prik. Work hard, play hard, al begint hij de jaren te voelen. Gelukkig is zijn ultieme relaxplek vlak om de hoek.

De Schotersingel is de beste plek van Haarlem. In de meest versteende stad van Nederland is deze groene oase om de hoek een zegen. Heerlijk met de kids, spelen, suppen, kleedje met glaasje erbij.

50

Zouhier Ghorbi
Meerwijk

Harde werker met een eigen huis

Zouhier is geboren in Tunesië. In 1991 kwam hij naar Haarlem. Zijn vader woonde al in Haarlem, en deze stad beviel hem veel beter dan Amsterdam. Aanvankelijk woonde hij aan de Hannie Schaftstraat en toen hij ging trouwen verhuisde hij naar Parkwijk, waar hij 17 jaar heeft gewoond. Toen dat huis gesloopt werd kocht hij zijn huidige huis in Meerwijk. Zouhier heeft een dochter van 10 jaar.

Hij werkt al 24 jaar in een wasserette in Heemstede, de oudste wasserette van Nederland! Ook werkt hij met zijn vrouw als schoonmaker. Zijn dagelijkse routine is opstaan om 4 uur, rond 5 uur beginnen met werken tot een uur of 2, en dan naar huis. Hij gaat vroeg naar bed en heeft niet veel tijd voor hobby's en dergelijke. In weekenden en op feestdagen werkt hij ook vaak.

Haarlem is een mooie stad, zoals rond de Grote Markt. Er is wel veel veranderd. Vroeger dronk hij wel koffie bij de Tempelierstraat, bij Brinkman of een café achter het station, maar dat is er niet meer, en hij heeft ook weinig tijd meer om te gaan.

Hij vindt zijn buurt een goede buurt. Hij loopt wel eens in het park hier, of Schalkwijk in. Alles is makkelijk te lopen en het is prettig om niet altijd een scooter of auto te hoeven gebruiken. Veel mensen willen niet in Schalkwijk wonen, maar hij heeft nergens last van. Hij heeft niet veel tijd om met mensen te praten, maar hij kent wel wat Nederlandse mensen die in het gebouw wonen en waar hij wel eens mee kletst.

Hij heeft verder geen speciale wensen. Hij vind het belangrijk gezond te blijven en heeft geen wensen voor geld of zo.

51

Dani Buijtenhek
Slachthuiswijk

Made in Germany - thuis in Haarlem

Dani komt oorspronkelijk uit Duitsland en is 16 jaar geleden naar Haarlem gekomen.

Voor haar werk als communicatie-adviseur zwierf ze de hele wereld over, waaronder Haarlem, maar voor de liefde bléét ze in Haarlem.

Dansen is al haar hele leven een grote passie en op de tango-salon in het station in Haarlem leerde ze Bert kennen. Hij is 20 jaar ouder dan zij, maar wat maakt dat uit? De vonk sloeg over en ze trouwden. Ze startte hier haar eigen bedrijf – danibu - in consultancy op het terrein van communicatie en presentatie en is hier gesetteld.

Uit Haarlem wil ze niet meer weg, zo fijn vindt zij het. Samen met Bert verbouwde ze met veel liefde hun huis aan het water in de Slachthuiswijk. Dat is een dierbare plek waar ze graag op de foto wil. Een brug moet er ook bij op de foto: zij slaat immers een brug tussen Duitsland en Nederland, ze is een verbinder, in haar vak - en als persoon.

Met haar talenkennis en enthousiasme voor de stad is ze geknipt als rondleider. Zij is gastvrouw bij het bezoekerscentrum van de stad - Anno Haarlem - en kan aan toeristen en andere bezoekers goed vertellen over al het moois dat Haarlem te bieden heeft.

52

Bas Morsch
Parkwijk

Een nieuw begin aan de Nieuweweg

Ruim drie jaar geleden zat Bas regelmatig op Funda. Op zoek naar een plek met genoeg ruimte voor hem, zijn twee kinderen en zijn vriendin. Zijn oog viel op een huurhuis, in Haarlem. Midden in het groen, met weids uitzicht en water om de hoek. Hij kon zich niet voorstellen dat het huis nog beschikbaar was; niet veel later trokken ze er met z'n allen in. Aan een straatje met zo'n tien huizen, gelegen in een prachtig tussengebied. Met een Jaguar voor de deur.

Het liefst zit Bas op het bankje voor zijn huis. Als natuurliefhebber geniet hij daar van het groene uitzicht. 's Morgens, nadat hij de kinderen naar school heeft gebracht, met een kop koffie. Of, aan het eind van de middag, met een glas wijn.

Deze plek en omgeving; de mensen; het gezin; het ondertussen aangekochte huis, (bijna) klaar voor nieuw leven; alles is hier fijn. Net als de goede en snelle verbinding naar zijn werk in Amsterdam. Dat gaat in een half uur met het OV. Dus veel sneller dan met de Jaguar. Die al op Marktplaats stond, maar nog steeds (geschorst) voor de deur staat. Het minste dat je dan kunt doen is ermee op de foto gaan.

53

Michiel van den Bel
Te Zaanenkwartier

Punkrocker en sleutelaar met sociaal beroep

Michiel kwam op zijn achttiende van Bloemendaal naar Haarlem en ging op zijn 21e het huis uit. Er volgden verschillende woonplekken, juist in de periode waarin hij volop actief was in de Haarlemse bandjesscene.

Veel mensen kennen hem als gitarist van The Tabascos. Rondom de band ontstond een hechte vriendengroep waarin muzikanten elkaar steeds weer vonden in de verschillende Haarlemse punkrockbands. Hoogtepunten waren de finale van de Rob Acda Award en een optreden op Bevrijdingspop in 2000.

De band stopte officieel in 2005, maar eenmaal per jaar staan de mannen nog altijd samen op het podium. Michiel is meestal de gitarist maar zingt soms ook een nummer. Ze worden nog geregeld gevraagd voor een schuurfeest of als voorprogramma in Patronaat of Slachthuis.

In het dagelijks leven werkt Michiel met veel plezier als leidinggevende bij de sociale dienst van de gemeente Amsterdam, voor de stadsdelen Noord, West en Nieuw-West. Na jaren in de commerciële sector koos hij bewust voor werk met maatschappelijk nut, waarbij hij zich inzet voor kwetsbare Amsterdammers.

Michiel woont tegenwoordig in Overdelft, beter bekend als De Krim, een soort schiereiland tussen de Randweg en Bloemendaal. Na zijn scheiding stak hij veel tijd in het opknappen van zijn huis, waar hij nog altijd aan klust.

Hij is vader van Ties en Tirsa. Zijn zoon deelt de liefde voor techniek en breidt een verzameling brommers uit, terwijl zijn dochter graag paardrijdt.

Zijn vrije tijd vult hij met sleutelen aan zijn old school motor, een Honda 400F uit 1972 en een Honda SS50-brommer uit 1976. Daarnaast blijft Terschelling zijn favoriete bestemming: een tweede thuis, waar hij graag wandelt, fietst en tot rust komt. Ook reist hij graag naar bestemmingen als Kreta, Italië, de Azoren en de Faeröer.

54

Taghrid Aldahouk
Amsterdamsewijk

Van donker naar licht

In het leven van Taghrid draait alles om taal. Ze studeerde Arabische taal- en letterkunde en stond ermee voor de klas. Ze las veel en schreef zelf ook: poëzie en korte verhalen. Maar met de oorlog in Syrië stond haar leven op zijn kop, ze vluchtte en kwam in 2018 met haar man in Haarlem terecht.

Prioriteit één was Nederlands leren; de Nederlandse televisie staat vaak aan om vertrouwd te raken met de klanken. Met cursussen en taalcoaching leerde ze al snel de basisbeginselen van het Nederlands, maar ze wil meer.

Vanaf het begin is ze betrokken bij de Verhalengroep, een initiatief van de Wereldkeuken. In de bibliotheek in Schalkwijk komen vrouwen van verschillende nationaliteiten bij elkaar om samen Nederlands te praten, lezen en schrijven. Ze doet mee aan Storytelling in de Schuur en aan projecten bij Verborgen Verhalen. Inmiddels begeleidt ze ook anderen. En dan werkt ze ook nog als tolk bij VluchtelingenWerk Nederland.

Trots is ze op het tijdschrift Donker & Licht dat op tafel ligt, waarvoor zij het initiatief nam, en dat ze grotendeels zelf vulde met interviews en verhalen. Het is een hoopvol tijdschrift zowel in het Nederlands als het Arabisch, zodat iedereen het kan lezen en het nieuwkomers helpt om Nederlands te leren. Ja, het Arabisch is poëtischer, maakt meer gebruik van metaforen, maar het Nederlands is ook mooi. Directer, maar ook eerlijker.

Bij de Amsterdamse Poort gaat ze graag op de foto. Het eerste beeld dat je van Haarlem ziet als je vanuit Amsterdam aankomt. Het heeft betekenis uit vroegere tijden, draagt geschiedenis met zich mee. Dat voel je, zoals de bomen en de vogels in de wereld van Taghrid ook kunnen spreken. "Sommige plekken praten tegen je zonder dat je vragen hoeft te stellen."

55

Serge Leloux
Te Zaanenkwartier

Serge uit Vijfhoek maar Vijfhoek niet uit Serge

Serge Leloux is geboren in de Florakliniek in Haarlem. Hij is getrouwd en vader van drie kinderen. Hij groeide op in de karakteristieke Haarlemse wijk de Vijfhoek en woont vandaag de dag nog steeds met veel plezier in Haarlem, nu aan de Orionweg.

In het dagelijks leven is Serge eigenaar van FIT Administraties, een administratiekantoor waar financiële dienstverlening en slimme automatisering samenkomen. Buiten zijn werk is hij een enthousiaste wielrenner, gaat hij graag op wintersport en geniet hij van gezellig uit eten gaan en borrelen met familie en vrienden.

De foto is gemaakt voor het huis waar Serge is opgegroeid, midden in de Vijfhoek. Deze plek vormt een belangrijk onderdeel van zijn jeugd en staat symbool voor zijn sterke verbondenheid met Haarlem. Ondanks dat hij inmiddels in een andere wijk woont, voelt de Vijfhoek nog altijd als een vertrouwde plek vol herinneringen.

Wat Serge kenmerkt is zijn ondernemerschap, betrokkenheid en interesse in innovatie. Tegelijkertijd hecht hij veel waarde aan familie, vriendschap en gezelligheid. Haarlem is voor hem een heerlijke stad om te wonen: met een prachtig historisch centrum, een levendige sfeer en een ideale ligging ten opzichte van de duinen, het strand en Amsterdam. Juist die combinatie van historie, natuur en bereikbaarheid maakt Haarlem voor hem een stad waar hij zich thuis voelt en waar hij graag is blijven wonen.

56

Quasiba Zeggen
Parkwijk

Zwarte zwaan geeft de doorslag

Hoe weet je nu dat je goed zit?

De Amsterdamse Quasiba, die al (bijna) langer in Haarlem woont, en wier kinderen (bijna) het huis uit zijn, wilde wel terug naar de hoofdstad. Na fijne jaren in de Hogerwoerdstraat was dat het idee. Maar er was ook de liefde, voor haar man Gé. En hij had een droom. Een huis met buiten. Met ruimte, rust, vergezichten misschien wel. En vooral veel tuin.

Daar, aan het Liewegje, lag drie jaar geleden de kans om zijn droom te verwezenlijken. Voor Quasiba was dat niet zomaar vanzelfsprekend. Tuurlijk, ze gunde haar man de wereld. Maar de Amsterdammer in haar was er ook nog.

Tot die dag, nog voor de aankoop, dat ze daar alleen in de tuin stond en over het water keek. Een zwarte zwaan kwam gracieus en vrij haar kant op drijven. Toen wist ze het. Dit is de plek. Waar het altijd vakantie is, waar je al zwemmend een kopje koffie van de buren krijgt aangereikt. Waar droom werkelijkheid wordt. En waar de Amsterdammer in haar rust en geluk vindt.

57

Tom van Schaik
Oude Stad

Keeper vindt nieuwe doelen

Tom heeft vrijwel zijn hele leven in Haarlem gewoond, voornamelijk in de Koninginnebuurt. Zijn vader was hoofd van de Dreefschool. Toen hij daar eens inviel bij het voetbalteam bleek zijn keeperstalent. Hij belandde al snel bij de Koninklijke HFC. Daar werd hij op zijn 15e opgepikt door Ajax.

“Ik speelde met Frank Verlaat, Dennis Bergkamp, Richard Witschge, Frank en Ronald de Boer, een goede lichting was het. Met Verlaat drink ik nog wel eens wat en de Boertjes zie ik soms bij de nieuwjaarswedstrijd van HFC.”

Zelf haalde hij het eerste niet. “Ik was niet goed genoeg maar daar kon ik me wel overheen zetten, zo ben ik ook opgevoed.” Tom speelde nog een jaar college soccer in Miami en begon daarna zijn maatschappelijke carrière.

HFC bleef zijn tweede thuis. Hij keepte er tot zijn 40ste, en was er 15 jaar keeperstrainer “Dingen overbrengen vind ik leuk. Ik doe dat rustig, maar ook wel strak. En met oog voor de psychologische kant: zonder complimenten geen kritiek. Ik zeg wel meteen waar het op staat. Dan is het maar duidelijk.”

Echt boos is hij moeilijk te krijgen, hooguit misschien als mensen telkens dezelfde fout maken. Of als iemand er echt héél erg naast zit. Wat hem gelukkig maakt? “Succes. Ik ben behoorlijk prestatief.”

Tom is mede-eigenaar van Dionar BV en CleverDisplay BV, leveranciers van ICT securitydiensten en software voor digitale beeldschermen. “Begonnen op een zolderkamer, nu met 20 man personeel, een hele ontwikkeling.”

Tom ziet geen enkele reden om uit Haarlem of zijn woning te verhuizen. “Winkels en horeca zijn dichtbij, en het strand ook.”

Het is goed toeven daar aan de rand van de Koninginnebuurt. Thuis op de bank of in de mooie tuin, biljarten bij café Westerhout. Reizen doet hij graag, thuiskomen stiekem misschien nog wel liever.

58

Paul Waye
Houtvaartkwartier

ICT-er neemt duurzame afslag

Paul is geboren in Hartfield, Engeland. Hij ging in Londen naar school en studeerde daar en ook in Bristol. Eenmaal aan het werk in Londen leerde hij zijn Nederlandse vrouw kennen.

In 2000 verhuisden ze naar Amsterdam en twee jaar later naar Haarlem. Paul verdiende goed in de ICT maar was niet erg gelukkig in zijn werk. Toen hij bij een reorganisatie zijn baan verloor, was dat ook zijn kans om zijn droom te realiseren en professioneel plogger te worden. Een plogger is iemand die hardloopt en tijdens dat hardlopen zwerfvuil inzamelt.

Paul was in zijn vrije tijd al hardloper en ambassadeur voor een bepaald merk hardloopschoenen. Bij een promotie voor het schoenenmerk kreeg hij een bananenpak aan dat hij daarna mocht houden. Tijdens het aanmoedigen van de Grachtenloop in Haarlem had hij voor de lol dat bananenpak aangetrokken en dat gaf veel bekijks.

Nu loopt Paul als professioneel plogger regelmatig in zijn bananenpak om zo meer aandacht te trekken voor het probleem van het zwerfvuil. Zijn zwarte runnerskleding trekt hij ook nog vaak aan.

Toen zijn dochter geen vlees meer wilde eten, ging Paul ook over op een vegetarisch menu. Dat gaf hem meer energie en toen hij later koos hij voor veganistisch eten, kon hij nog verder lopen en had hij minder blessures. Daarbij vindt hij het belangrijk dat hij hiermee de aarde minder vervuilt.

Zijn grote wens is om mensen te kunnen blijven inspireren om duurzaam te leven. Hij hoopt dat sponsoren hem ook in de toekomst daarbij blijven helpen.

Nog een droom voor de komende twee jaar is om, net als Forest Gump, in Amerika van kust tot kust te lopen, maar dan ploggend in 120 dagen en in het bananenpak.

59

Harm Bakker
Vondelkwartier

CliniClown met groentetuin

Harm Bakker groeide op in Gouda. Hij verhuisde later naar Rotterdam, waar hij vijftien jaar woonde en de Hogere Zeevaartschool volgde. Uiteindelijk ging hij niet de zee maar de weg op. Als expediteur leefde hij in een wereld waarin alles gisteren geregeld moest zijn. Een baan vol haast, telefoons die nooit stilvielen en vrachtwagens die altijd nét ergens anders stonden dan gepland.

Om te ontsnappen aan die stress zocht Harm 's avonds het podium op. Theater werd zijn uitlaatklep, en tijdens een open avond ontdekte hij iets dat zijn leven voorgoed zou veranderen: clownerie. Hij volgde een cursus, daarna nog één, en nog één… en het bleef trekken. Twee weekenden per maand reisde hij naar Amsterdam voor de clownsschool. Het werd drukker in plaats van rustiger, en dus ging hij minder werken. En nog minder. Tot hij 25 jaar geleden besloot: ik kies ervoor. Helemaal. Als het niet lukt, zie ik wel weer verder.
En het schip strandde niet. Het zette koers naar iets nieuws.

Als Faria-Clown Foleo bezocht hij mensen met dementie. Harm ontmoette Ellen al tijdens de clownsschool, maar pas toen ze als Faria-Clowns samen gingen spelen, gebeurde het onverwachte: daar, tussen de rode neuzen en de zachte chaos, sloeg de vonk écht over. Zij woonde in Haarlem en 23 jaar geleden trok Harm bij haar in. Ze kregen twee kinderen en zijn altijd in Haarlem gebleven.

De Faria-Clowns werden CareClowns, en later CliniClowns. Eén middag in de week zijn Harm en Ellen als Foleo en Sien te vinden in verzorgingshuizen in Haarlem en omgeving. Daarnaast bezoekt Foleo regelmatig ziekenhuizen of kinderen die wel wat lichtheid kunnen gebruiken.

En als hij niet als clown speelt? Tja… dan zou je hem wel eens in z'n groentetuin tussen de bonen, bieten en basilicum kunnen vinden…

60

Rocco Bruijn
Vondelkwartier

Bowler met Zippo's en tattoos

Rocco Bruijn is vernoemd naar componist-zanger Rocco Granata. Zijn moeder was daar een groot fan van. Rocco woont nu in het Vondelkwartier op een steenworp afstand van de Vogelenwijk waar hij opgroeide. Haarlem is hij altijd trouw gebleven. Hij woont er al z'n hele leven, net als zijn familie. Het huis waar hij nu woont is zelfs ooit de woning geweest waar zijn tante woonde. Rocco woont geheel op zichzelf en vindt dat een prima situatie.

Naast zijn werk bij een dakaccessoirebedrijf is Rocco vooral te vinden op de bowlingbaan. Hij speelt competitie in verenigings-verband, maar mensen kennen hem vooral van zijn vele tattoos. Zelfs zijn gezicht heeft een tattoopatroon, dat refereert aan Maori kunst.

Zijn bijnaam is Zippo omdat hij helemaal idolaat is van deze klassieke aansteker, waarvan hij een hele verzameling heeft. Zijn eerste tattoos waren dan ook afbeeldingen van de Zippo.

Zijn tattoos hebben al de nodige aandacht getrokken. Het Haarlems Dagblad heeft in een themanummer over tattoos al eens aandacht aan hem besteed. In het interview waarschuwt hij jongeren die zich ook graag laten tatoeëren om toch vooral het laatste aan je gezicht te beginnen. Niet iedere werkgever zit te wachten op iemand met een gezicht vol tattoos. Zippo weet daar alles van, maar toch is hij trots op zijn fraaie tattoos.

Af en toe zet hij mensen een beetje op het verkeerde been. Vooral als ze hem wat vreemd aankijken. Een beetje met ze dollen noemt hij dat.

Als hij niet bowlt, kijkt Zippo graag naar sport. Naast wielrennen en schaatsen is voetbal favoriet en Feijenoord zijn favoriete club. De wedstrijden volgt hij op een groot scherm in de woonkamer, het grootste dat hij tot nu toe heeft gekocht.

61

Erica Huber
Houtvaartkwartier

Schilderes houdt van Haarlem en natuur

Erica is geboren in Rotterdam en woont sinds 1986 in Haarlem. Met haar man Gerard woont ze in het Houtvaarkwartier.

In het dagelijks leven schildert ze in haar atelier in de Waarderpolder of buiten in de natuur. Daarnaast geeft ze schaats- en schilderlessen. In haar vrije tijd gaat ze graag surfen, de natuur in en sporten. Ook doet ze vrijwilligerswerk bij SAAR; ze biedt gezelschap aan ouderen, en zingt en speelt ook gitaar voor hen. Erica voert ook actie voor een schoner milieu. Zo neemt ze deel aan schoonmaakacties op het water en langs het strand.

In haar werk en privéleven vindt zij het belangrijk om open, eerlijk en transparant te zijn. Ze spoort graag mensen aan om op een respectvolle manier te communiceren. Taal is daarbij belangrijk. Dat ze veel van taal houdt blijkt ook wel uit het feit dat ze zeven talen spreekt.

Ze heeft genoeg redenen om van Haarlem te houden. Ze heeft hier veel jeugdherinneringen, Haarlem is een veilige stad, is dichtbij de duinen en het strand en er is ook een groot kunstnetwerk. Erica gaat graag naar het Frans Hals Museum, en ze mag ook graag door de binnenstad wandelen of langs het Spaarne. Ook de Oerkap is een geliefde locatie. Dan zijn er in Haarlem ook nog eens veel goede restaurants, waaronder Indische en Italiaanse. Erica woont in een fijne buurt, vindt ze zelf, de mensen hebben goed contact met elkaar.

Of ze nog iets te wensen heeft? Nou, als ze dan toch vrijelijk mag dromen: “Een vrijstaand huis met een paard in de wei aan een oceaan.”

62

Mark Marijnen
Te Zaanenkwartier

Haarlemse jongen met onmisbare stripwinkel

Mark is geboren in de Haitsma Mulierstraat. Haarlem is voor Mark de stad van zijn leven. Hij is er opgegroeid, heeft er veel gesport, hij heeft de stad zien veranderen, en het is een stad waar hij trots op is.

Mark heeft geen echt favoriete plekken, hoewel hij een groot deel van zijn jeugd heeft doorgebracht rond het Pim Mulier Sportpark en wat toen nog heette de Kennemer Sporthal. Daarnaast bleven de duinen en het strand het meest aantrekken. Een uitspraak van Mark is dan ook: “Ik ben een Haarlemse jongen”, een verwijzing naar het bekende lied van J.C. Stolwijk.

Waar mensen Mark van zouden kunnen kennen is dat hij mede-eigenaar is van stripspeciaalzaak Jopo de Pojo. Daarnaast was hij voorzitter van Stichting Beeldverhaal Nederland, die de Stripdagen Haarlem organiseert.

De stripspeciaalzaak is een volledig uit de hand gelopen hobby, maar is ook voortgekomen uit een verantwoordelijkheidsgevoel. In 2016 hoorde Mark dat de enige stripspeciaalzaak in Haarlem zou stoppen. Als voorzitter van de Stichting Beeldverhaal dacht Mark: dat kan echt niet, Haarlem zonder stripspeciaalzaak. “Dus heb ik in november 2016 de winkel overgenomen.” De gezellige drukte in de zaak is duidelijk toe te schrijven aan het enthousiasme waarmee Mark en mede-eigenaar Mike de winkel runnen.

63

Gabi Kraska
Ter Kleefkwartier

Hardloopster hervindt jeugdliefde

Gabi is geboren in Duitsland. Ze studeerde theaterwetenschappen en psychologie en was aan het werk als fysiotherapeut. Ze studeerde ook Nederlands. Zo leerde ze goed Nederlands spreken en schrijven.

In 1995 kwam Gabi voor de liefde naar Haarlem. Ze woont op de Krim, ook het Eiland genoemd.

Na enkele omzwervingen werkt Gabi nu als ambulant begeleider bij een zorginstelling. Ze helpt mensen die het moeilijk hebben om weer zingeving te vinden. De hulp vindt plaats op alle vlakken van het leven, denk aan een boterham klaarmaken, het structureren van de financiële administratie, het opbouwen van contacten of nadenken over euthanasie.

Haar hoofd maakt ze leeg met Argentijnse tango, haken en breien en lekker buiten zijn in haar achtertuin: de duinen.

Velen kennen Gabi als hardloopster in een grote Haarlemse hardloopgroep. Voor Gabi is Haarlem vooral een stad die rust geeft door de fijne sfeer, het Spaarne, maar vooral de nabijheid van de duinen en de zee, de stilte van de natuur.

Onlangs hervond Gabi haar Duitse jeugdliefde, aan wie ze Nederland laat zien, met meerdaagse fietstochten, wandelingen van 30 kilometer. Er volgen nog vele avonturen samen.

64

Catherine van der Gaarden
Indischewijk

Nederlands leren en Frans geven

Ik ben geboren in Angers, Frankrijk, een zusterstad van Haarlem.

Toen ik op de middelbare school zat, deed onze klas mee aan een uitwisselingsprogramma met een school in Haarlem. We moesten een kort briefje schrijven over onszelf. De leerlingen van het Lorentzlyceum konden zo kiezen wie ze die dagen bij hen in huis wilden ontvangen. Ron koos mijn briefje en daardoor had ik heel leuke dagen bij hem thuis. Ook het tegenbezoek was heel gezellig. We bleven penvrienden.

Na mijn studie en Rons diensttijd maakten we een afspraak om elkaar weer te ontmoeten en zo ontstond er iets blijvends. We onderhielden onze relatie via de telefoon. Dat betekende dat ik muntjes moest sparen zodat ik in een telefooncel met hem kon bellen. Soms kon ik bij mijn oma bellen. Dan konden we iets langer praten.

Tijdens een vakantie in Griekenland vroeg hij me ten huwelijk en niet lang daarna zijn we in Haarlem getrouwd. In Angers werkte ik bij de Banque Crédit Mutuel. Ik mocht stagelopen bij een bank in Haarlem.

Ik wilde snel Nederlands leren. Daarvoor volgde ik een cursus bij Maison Descartes in Amsterdam. Dat was erg leuk. Alle deelnemers waren jong en wilden graag de taal leren om snel te integreren en om te kunnen werken.

Dankzij mijn baliewerk kon ik het geleerde Nederlands direct toepassen. Na de geboorte van mijn jongste zoon nam ik ontslag en ging de lerarenopleiding Frans doen. Ik deed verschillende stages op scholen, en besloot om na mijn studie in 2006, mijn eigen taalbureau te beginnen. Dat bleek een succes en ik geef nog steeds les met veel enthousiasme aan particuliere en zakelijke klanten.

Ik woon nu al 40 jaar met veel plezier in Haarlem en voel mij hier echt thuis.

65

Tom Puts
Ter Kleefkwartier

Liefde voor en door Patronaat

Ik ben Tom Puts en woon met Tineke in de Bomenbuurt in Haarlem-Noord. Wij hebben twee zoons en een kleinzoon: Minne van bijna 3 jaar.

Ik ben een geboren en getogen Mug, kom uit Haarlem-Noord en ben nooit uit Haarlem weggegaan.

Na mijn 40 jaar onderwijs op een Mavo in Bloemendaal houd ik mij nu bezig met vrijwilligerswerk. Zo geef ik rondleidingen in het Museum van de Geest (Dolhuys), ben ik actief bij Bevrijdingspop en bij hardlooptrainingen bij Loopgroep03. Mijn hobby's zijn dus hardlopen, fietsen en padellen.

De foto is genomen bij Patronaat aan de Zijlsingel, omdat ik daar betaald en vrijwillig heb gewerkt en daar ook mijn echtgenote heb leren kennen.

Ik hou ervan om betrokken te zijn bij evenementen en activiteiten in onze stad. Ben daar ook best druk mee.

Haarlem is voor mij de ideale combinatie van cultuur, natuur en stadsleven. Vlakbij Amsterdam, vlakbij het strand en vlakbij bos en duinen. Wat wil je nog meer?

66

Evelien Gargasch Bakker
Transvaalwijk

Ontwerper van Arabische tattoos

Evelien is geboren in Emmen en woont sinds 1985 in Haarlem. Daarvoor woonde ze acht jaar in Leeuwarden, waar ze de lerarenopleiding deed voor textiele werkvormen en gezondheidskunde.

Nu woont ze in de Transvaalwijk, eerst samen met haar Marokkaanse man en haar zoon, later met haar zoon voor wie ze de mantelzorg op zich nam. Nu woont ze er alleen.

In Haarlem deed ze in eerste instantie jongerenwerk. Ook gaf ze les in Marokkaans en Arabisch aan de Volksuniversiteit Haarlem. Momenteel geeft ze workshops in Arabische kalligrafie en ontwerpt ze Arabische tattoos.

Voor haar is de persoonlijke invulling belangrijk, de verhalen achter de tattoos. Volgend jaar hoopt ze een expositie te geven van de tattoo-ontwerpen. Bijzonder is dat ze de Arabische taal beheerst.

Verder geeft ze lessen in Chineng-Qigong, een Chinese bewegingsleer. Evelien houdt van muziek, ze speelt piano en zingt. Maar het allermeest houdt ze van dansen.

Ze wordt het meest blij als alles samenkomt. Ze zoekt overeenkomsten, waarden die universeel zijn, die ons verbinden in verschillende culturen.

Ze woont graag in Haarlem, het is voor haar een uitvalsbasis en een mooie plek om te verblijven. Ze houdt van haar huis en ook van de rustige buurt. Ze wandelt graag in het Bolwerk. Ook zit ze graag te werken in de bibliotheek.

De buurt waar ze woont is veranderd door het verdwijnen van buurtwinkeltjes. Daardoor is er minder contact.

Op de vraag wat ze zou wensen antwoordt ze: meer liefde en meer knuffels.

67

Marcel Oud
Te Zaanenkwartier

Actieve pensionado en levensgenieter

De liefde bracht Marcel in 2003 naar Haarlem, waar hij in de wijk Sinnevelt woont. Nu was hij al in de buurt, want op zijn 14e was hij met zijn ouders naar Spaarndam verhuisd. Met zijn eigen gezin woonde hij in Spaarndam en Velserbroek. Een scheiding en een nieuwe liefde volgden; in Haarlem werd een nieuw gezinsleven opgebouwd.

Onlangs bereikte Marcel de AOW-gerechtigde leeftijd. Die datum weerhield hem er overigens niet van een paar maanden daarvoor nog een nieuwe functie aan zijn loopbaan als manager in de zorg aan zijn CV toe te voegen.

Nu is Marcel met recht dus een ‘nieuwe pensionado’ die graag - en nog vele jaren - actief in het leven en in de maatschappij wil staan. Zo zien we hem niet alleen aan het tuinieren bij volkstuinencomplex Doetuin, ook was hij jarenlang bestuurslid van deze tuinvereniging. Inmiddels is hij actief lid van het Wijkplatform Sinnevelt.

In zijn vrije tijd houdt Marcel behalve van tuinen ook van klussen en fietsen. Daarnaast is het een echte levensgenieter. Hij is regelmatig – met zijn vriendin of met vrienden – een enthousiast bezoeker van de terrasjes en culturele uitgaansgelegenheden in en rondom Haarlem.

Af en toe mist hij wel de rust van een landelijke omgeving; leven in een drukke woonwijk in de stad komt altijd met geluid. Maar hij voelt zich ruimhartig gecompenseerd door de mooie natuur en kustlijn en vooral niet te vergeten ook het Schoterbos en Spaarnwoude rondom de stad.

Marcel is niet alleen een levensgenieter, maar ook een uitgesproken mensenmens, sociaal, open, nieuwsgierig en belangstellend naar wat mensen beweegt. Mensen noemen hem betrouwbaar, hulpvaardig, doortastend, nuchter en kritisch, maar ook warm en met een groot gevoel voor humor.

68

Karin Peelen
Ter Kleefkwartier

Bekend van de torso's voor het raam

Karin is geboren in Rotterdam-Zuid. Ze heeft een medische mbo-opleiding gedaan en trouwde op haar 23e. Ze verhuisde naar Lekkerkerk en daarna volgden nog een paar verhuizingen: Dubai, waar haar dochter en zoon werden geboren, Swifterbant, Noordhoek in Noord-Brabant en uiteindelijk Haarlem in 2004. Het gezin woonde op de Kleverparkweg. In die tijd strandde haar huwelijk en verhuisde ze naar een bovenwoning in Haarlem-Noord.

Voor haar raam had ze twee torso's staan: van een mannenlichaam en een vrouwenlichaam. Toen ze naar de benedenverdieping verhuisde, plaatste ze de blote billen niet meer voor het raam. Tot ze een briefje in de bus kreeg van een meisje dat de blote billen miste. Toen heeft ze de torso's maar weer neergezet.

Karin heeft 23 jaar in het Spaarne Gasthuis op de afdeling dermatologie gewerkt. Terugkijkend had ze ook best zelf dermatoloog willen worden. In haar werk kreeg ze gelukkig alle ruimte om bijvoorbeeld haar eigen spreekuur te houden. Nu is ze gepensioneerd, al heeft ze nog een 0-urencontract voor één dag per week in het ziekenhuis.

Ze houdt van wandelen, reizen, musea bezoeken en lezen. Ook heeft ze aan hardlopen gedaan, ze rende onder meer door het Zaanenpark bij haar in de buurt. Wandelen doet ze in de Hout, de Poelpolder of op het strand, en fietsen door de duinen. De stad biedt haar ook genoeg leuke dingen zoals Haarlem Culinair, theater en bioscoop.

Verder heeft ze gezocht naar iets dat haar voldoening kon geven naast het oppassen op haar kleinzoon. Ze is nu taalcoach voor een asielzoeker uit Jemen. Ze helpt hem ook met de verschillende instanties.

Met haar huidige partner deelt ze weekenden en vakanties. Waar ze nu woont, voelt het fijn en comfortabel, echt als thuis.

69

Jantina van Rossum
Haarlemmerhoutkwartier

Natuurliefhebber reist graag met campertje

Jantina is geboren in het dorpje Exloo in Drenthe en woonde daar tot haar tiende. Via Assen is ze in Groningen gaan wonen om daar economie te gaan studeren. Na haar afstuderen woonde ze in Leeuwarden en in Spijkenisse. Zij ontmoette in 1994 haar man. Ze woonden samen in Nieuw Sloten en kochten vervolgens een huis in Haarlem.

Hoewel ze vaak terugverlangt naar de rust en ruimte in Drenthe, geniet ze van de stad met haar gezellige historische centrum en de rijke stadse voorzieningen. De stad is groot genoeg om anoniem te blijven en klein genoeg om af en toe bekenden tegen te komen. Ze geniet van de omliggende natuur: de duinen en de landgoederen. Daar wandelt en fietst ze graag. Daarnaast sport ze elke doordeweekse dag om fit te blijven. Ze trekt er graag op uit met haar kleine campertje, met haar man of met vriendinnen.

Ze had ruim 15 jaar een eigen adviesbureau en was consultant op het gebied van kwaliteitsmanagement in de zorg- en welzijnssector. Daarvoor had ze managementfuncties bij de PTT, drinkwaterleidingbedrijf, thuiszorg en kinderopvang, waarbij de rode draad steeds was: nieuwe functies opzetten, nieuwe diensten ontwikkelen of mensen enthousiasmeren om op een andere wijze te gaan werken.

Je kunt haar regelmatig tegenkomen in Duin en Kruidberg, als vrijwillig boswachter voor Natuurmonumenten. Sinds een jaar is ze publieksvoorlichter bij dierenpark Artis. Thuis maakt ze graag fotoboeken van vakanties en van de familiegeschiedenis.

Ze heeft enige jaren terug een boek geschreven met als titel ‘Verdrongen, verwerkt, versterkt’ met als ondertitel ‘Mijn worsteling met een hazenlip’. Ondanks een slechte start heeft het leven haar veel goeds gegeven: lieve familie en vrienden om haar heen, een mooie loopbaan, fijne (camper)vakanties en interessant vrijwilligerswerk.

70

Eef van Duuren
Ter Kleefkwartier

Over kleding, reizen, ziekte en dansen

Sinds haar prille jeugd in Abcoude is Eef gefascineerd door kleren. Ontwerpen, patronen maken, naaien. Vooral jurken en rokken, met broeken en mannenmode heeft ze minder.

Ze heeft dat een aantal jaren professioneel gedaan en maakt nu nog kleren vooral voor zichzelf. In haar atelier in het Kleverpark, waar ze met haar vriend Henk, een geboren en getogen Mug, 11 jaar geleden vanuit de Amsterdamse Rozengracht is neergestreken. Ze is nog steeds dol op haar Henk, al 45 jaar inmiddels, hij is het beste wat haar is overkomen. De buurt geeft haar veel sociale contacten. De gemiddelde Mug is enorm aardig, zo vertelt ze. Haarlem vindt ze geweldig; huis, buurt, stad en de duinen. Ze zou niet meer terug willen.

In het verleden heeft ze als juriste bij een bank gewerkt, tot ze getroffen werd door ME, een uitputtende ziekte die veel pijn veroorzaakt. Toentertijd was de ziekte nog geheel onbegrepen en werd vaak niet erkend. Na vele jaren, dankzij een experimentele behandeling, is ze nu vrijwel genezen en rent ze tot haar onvoorstelbare genoegen geregeld in de duinen.

Een mooie tijd beleefde ze ook in Engeland waar ze jaren woonde met een Engelse muzikant. Daaraan heeft ze BBC-Engels en een eeuwig zwak voor Engeland overgehouden. Liften door Europa. Een half jaar in Griekenland. En ook een half jaar met een busje door Canada en de VS. Het geld onderweg haalden ze op met zingen en dansen op straat of in cafés. Dat waren de echte vormende jaren voor Eef die nog steeds danst, als het even kan, bijvoorbeeld bij het Seinwezen.

Voor de toekomst heeft ze geen hoogdravende doelen zegt ze: een beetje netjes leven, aardig zijn voor de medemensen en veel kleren blijven maken.

71

Karel IJzelenberg
Boerhaavewijk

Dromend van een Leica

Karel kwam voor zijn werk naar Haarlem. Hij had ooit een groentezaak. Toen hij daarmee stopte, kwam hij terecht bij Albert Heijn. Daar bleef hij werken tot zijn pensioen.

Vele jaren was hij lid van Fotogroep Haarlem en nog steeds is hij een enthousiast amateurfotograaf. Hij droomt al tijden van een Leica, zeg maar de Rolls Royce onder de camera's. "De eenvoud, de kwaliteit, de fotografische beleving, het blijft een droom."

Nu hij met pensioen is kan hij zich ook met andere dingen bezighouden. Zo was hij te vinden in woonzorg-centrum Schalkweide waar hij vrijwilligerswerk deed. Je kunt hem vooral vragen voor praktische dingen: schilderen, kamers opknappen, dat soort werk.

Karel is een toegankelijk mens en leuk met zijn kleinkinderen. Hij staat bekend om zijn humor.

Zijn favoriete plek in de stad is toch wel het centrum. Dat heeft alles te maken met zijn belangstelling voor de historie. En op dat gebied heeft Haarlem natuurlijk genoeg te bieden.

"Telkens weer nieuwe verhalen ontdekken. Haarlem is voor mij een gezellige huiskamer."

72

Hans Wilmink
Houtvaartkwartier

Roots in Zwolle, Rotterdam en Ambon

Ik ben geboren in Haarlem, groeide op in Bloemendaal, woonde voor mijn studie in Amsterdam en kwam in 1974 naar Haarlem.
Mijn moeder is in 1946 vanuit Indonesië naar Nederland gerepatrieerd met haar familie. Zij had een Rotterdamse grootvader en een Ambonese grootmoeder. Bij de repatriëring heeft mijn moeder alles moeten achterlaten. Daarmee heeft ze het haar hele leven moeilijk gehad.

Mijn Indische roots hebben mijn leven nadrukkelijk in positieve zin bepaald, ook al werden we destijds in Bloemendaal voor Pinda's uitgemaakt. Mijn kinderen en ik voelen een speciale verbondenheid met Indonesië. Indisch koken doen we regelmatig met veel plezier.

Mijn vader kwam uit Zwolle en was een volle neef van de dichter Hendrik Marsman.

Ik ben gepensioneerd van mijn werk bij de Stichting Fioretti Teijlingen. Ik was daar leraar Nederlands en later directeur. Ik heb er 43 jaar met veel plezier gewerkt.

Ik vind het belangrijk om actief bezig te blijven. Contact met mensen, nieuwe dingen leren, zoals bijvoorbeeld Italiaans, houden mijn hoofd fit. Daarnaast blijf ik in beweging door regelmatig een eind te fietsen.

Ook doe ik aan fijnschilderen: kleine stillevens in olieverf maken. Ik doe dat met een groepje eveneens gepensioneerden. Daarnaast doe ik bestuurlijk werk. Tot voor kort bij de Società Dante Alighieri, voor liefhebbers van Italië en bij Polivista, een stichting die kleinschalige Haarlemse, culturele projecten ondersteunt.

Verder bezoek ik graag theater, tentoonstellingen en andere culturele evenementen. Meestal met een hechte groep vrienden, allen oud-collega's.

Ik vind het fijn om in Haarlem te wonen: alles is er: cultuur, stad en prachtige natuur en vooral de nabijheid van strand en zee.

73

Gerard Steentjes
Vondelkwartier

Leraar en theoloog op klompen

Gerard is in Haarlem geboren en heeft - behoudens zijn studiejaren - zijn hele leven in het Vondelkwartier gewoond.

Hij woont alleen in de zeventiende-eeuwse stolpboerderij Noord-Akendam. Zijn opa en oma Van der Peet hadden hier een veehouderij. De boerderij is aardig vervallen en sommige gedeelten staan op instorten. Er is geen riolering, maar wel gas en elektriciteit. Het water komt uit een eigen bron.

Begin deze eeuw werd de boerderij voorgedragen voor de status van Rijksmonument, maar het complex was te vervallen en van te weinig nationale betekenis of allure. Wel kreeg de boerderij de status van gemeentelijk monument. De boerderij staat op een hoger gelegen stuk zandgrond, genaamd De Plaat. Het gaat om een strandwal waarop ook grote delen van Haarlem zijn gebouwd.

Gerard komt uit een katholiek nest, maar zoals hij zelf zegt: “van het vrije soort”. Hij heeft nog een broer en een zus.

In 1973 begon Gerard als aardrijkskundeleraar aan het Ichthus Lyceum in Driehuis. Hij is daar 41 jaar werkzaam geweest. In het laatste jaar van zijn werkzame leven ging hij theologie studeren en zette dit na zijn pensionering voort. Nu gaat hij gaat soms voor in de katholieke kerk in IJmuiden en in woonzorgcentrum Huis ter Hagen in Driehuis. Af en toe doet hij ook uitvaarten voor bekenden.

Hij is vrijwilliger op de RK begraafplaats Sint Jozef, waar hij een luisterend oor heeft voor eenieder die daar behoefte aan heeft. Verder is Gerard actief bij Stem in de Stad in Haarlem.

Gerard werkt vaak op de boerderij en verzorgt er zijn schapen, teelt er groenten en bloemen en geniet van de omgeving.

Zijn grote wens is dat de boerderij wordt opgeknapt en dat de Hekslootpolder, het gebied eromheen, gehandhaafd blijft.

74

René Clignett
Duinwijk

Van Borneo naar Haarlem-Noord

Ik ben geboren in 1951 in Indonesië op Borneo in Bandjarmasin. Mijn vader werkte daar als administrateur voor het Gouvernement op een rubberplantage. Tijdens de bezetting door de Japanners in 1943 werd hij krijgsgevangen gemaakt. Mijn moeder, oudste zus en broer zaten in een vrouwenkamp.

In 1952 waren we met groot verlof in Haarlem. Het was een zeer onrustige periode in Indonesië en mijn moeder wilde toen niet meer terug. Zo zijn we in Haarlem gebleven. Mijn ouders hebben alles achter moeten laten en een nieuw bestaan opgebouwd in Nederland. Hun devies was: we passen ons zo veel mogelijk aan, niet opvallen.

We woonden in Haarlem-Noord. Ik zat op school in de Overtonstraat. Later deed ik een civieltechnische opleiding en vond werk in Amsterdam. Ik hield me bezig met het constructief ontwerp van gemalen en waterzuiveringen. Ik heb er altijd met veel plezier gewerkt. Ik heb nooit overwogen om te verhuizen. Haarlem bleef heel mijn leven ‘mijn stad’ en ik heb zelfs mijn vrouw uit Brabant ‘gehaald’. Ook zij wil gelukkig niet meer terug.

Ik ben nu met pensioen en doe vrijwilligerswerk, onder meer bij Anno Haarlem. Ik vind het leuk om me daartoe te verdiepen in de geschiedenis van Haarlem.

Verder pas ik met heel veel plezier samen met mijn vrouw twee dagen in de week op de vijf kleinkinderen. Ik bezoek de sportschool, doe aan hardlopen en ’s zomers zit ik op de racefiets. Luisteren naar muziek is een andere bezigheid.

75

Nelleke Molenaar
Oude Stad

Holland-meisje ontvangt toeristen

Nelleke is met recht een Haarlemse Mug, want ze is geboren en getogen in Haarlem.

In haar jonge jaren was ze een bezienswaardigheid: ze werkte namelijk als Holland-meisje in Volendammer klederdracht. Dat was een activiteit van het ministerie van Landbouw van de afdeling Exportbevordering. Ze was actief in Duitsland, Oostenrijk en Engeland.

Daarna ging ze heel ander werk doen: ze werkte als endoscopie-assistent.

Ze is nu gepensioneerd en werkt als vrijwilliger in de entree-winkel van de Grote of St. Bavo-kerk.

76 Ineke Roozen
Ter Kleefkwartier

Derde generatie verkoopster

Haar familie is bekend in Haarlem en omstreken, vooral van Zaadhandel Jan Roozen, die tot voor kort aan de Spekstraat te vinden was. Een iconische winkel met een breed scala aan land- en tuinbouwbenodigdheden, van groentezaden tot gereedschap en bollen en ook souvenirs voor toeristen.

Haar vader Jan Roozen en zijn broer Kees runden de zaak. Het was oorspronkelijk een winkel in zaden, bloembollen en tuinartikelen. Later werd de zaak overgenomen door Dick en Kees, de broers van Ineke. Bij de opheffing in 2025 was de zaak 300 jaar oud en daarmee één van de oudste winkels van Haarlem. Op de foto staat Ineke voor de zaak.

Ineke is geboren in de Marsstraat in Haarlem. Na de Liduinaschool aan de Rijksstraatweg en de huishoudschool werkte ze een jaar of acht in de babyzaak Maminette. In die periode volgde zij ook de avondschool detailhandel. Toen haar zoon werd geboren, stopte ze tijdelijk met werken.

Daarna keerde zij terug in de verkoop. Die liefde heeft ze tenslotte niet van een vreemde. Ze werkte bij Peek & Cloppenburg en ook nog enkele dagdelen in een supermarkt. Uiteindelijk koos Ineke definitief voor de modebranche, ze is namelijk een echt mensenmens. Juist het contact met klanten en collega's maakte het verkoopvak voor haar zo aantrekkelijk. Eerst werkte ze in een boetiekje, later bij grotere winkels. Tot haar 62e was zij werkzaam bij De Lord Mode in Heemstede.

De vrije tijd die ze nu heeft, besteedt ze graag aan reizen en winkelen en ze is meerdere keren per week op de tennisbaan te vinden. Na het overlijden van haar man is Ineke vrijwilligerswerk gaan doen bij Terre des Hommes.

77

Riet Ooms
Molenwijk

Eindelijk officieel Haarlemmer

Een woonboot in de Ringvaart, meer op de rand van Haarlem kun je niet wonen. “De mooiste plek van Haarlem”, vindt Riet haar stek tussen Molenplas en Spaarne.

Feitelijk is het water onder de boot gemeente Haarlemmermeer en de tuin gemeente Haarlem. Dat heeft jarenlang veel gedoe opgeleverd met postadressen en formaliteiten. “We moesten soms een sprintje naar de brug trekken om de postbode te onderscheppen. Die kon ons adres nooit vinden. Officieel woonde ik in de Haarlemmermeer, maar ik heb me altijd Haarlemmer gevoeld. Toch moest de burgemeester eraan te pas komen toen ik geen voorzitter van de wijkraad Molenwijk mocht worden, omdat ik feitelijk geen Haarlemmer was.”

Inmiddels is alles geregeld en zijn de woonbootbewoners nu ook officieel Haarlemmer.

De liefde bracht haar van Rotterdam naar Haarlem. “Ik ontmoette mijn man bij de Mooie Nel, nog steeds een plek waar ik graag kom. Toen we deze woonboot kochten, was hier nog weinig, het was afgelegen. Er waren bouwplannen, we dachten hier misschien 5 jaar te wonen. Dat zijn er inmiddels 57.” Zoon en dochter groeiden hier op en de boot kreeg er een verdieping bij.

Riet zat niet stil intussen. Ze werkte onder meer bij de gemeente en een milieuadviesbureau en was bestuurslid van zowel de Nederlandse als Europese volleybalbond. “Ik was betrokken bij het opzetten van de Champions League voor volleybal. Moest er nog voor vechten dat die er tegelijk ook voor vrouwenteams zou komen.”

Ze heeft ook in Molenwijk veel tot stand helpen brengen. Denk aan de jaarlijkse buurtcamping of de buurttuin. “Als ik wat opzet, komen de mensen makkelijk aanwaaien. Ik doe zelf ook mee, hoor. Totdat het goed draait.”

Voor haar werk voor het volleybal is de oud-volleybalster onderscheiden als Ridder in de Orde van Oranje-Nassau. In Hoofddorp, dat dan weer wel.

78

Henk Exel
Oude Stad

Liefde in de Coornhertstraat

Als Henk vertelt, dan blijf je luisteren. Hij praat rustig en vloeiend met een warm en diep stemgeluid. Zo'n 53 jaar geleden kwam hij vanuit het Westland naar Haarlem. De liefde vond hij in de kerk; daar waren gespreksgroepen, speciaal voor mannen met homoseksuele gevoelens. Daar ontmoette hij Nico. Tot 5 jaar geleden heeft hij al die jaren met Nico doorgebracht, in een fijn huis in de Coornhertstraat.

Nico werkte als onderwijzer; Henk was ambtenaar bij de provincie Zuid-Holland. Ze stopten tegelijk met werken. Henk was toen 55. Hij begon een nieuwe carrière bij Radio Bloemendaal, van oorsprong de kerkzender van de Protestantse Gemeente van Bloemendaal en Overveen. Opgericht in 1924 en volgens Henk de oudste omroep van Nederland. Daar was hij vooral presentator. Zodat zijn mooie stem en liefde voor het verhaal samenkwamen.

Zijn huis is het enige huis zonder gordijnen in de Coornhertstraat. Soms kloppen er 's nachts mensen aan. Omdat er nog licht brandt. Zo lieten ze eens na Bevrijdingspop iemand binnen die niet meer thuis kon komen. Hij mocht op de bank slapen. 's Morgens bleek dat de man, zijn roes uitslapend, de bank had ondergepist. Nico heeft hem toen een broek uit zijn eigen kast meegegeven.

Naar elkaar omzien, daar gaat het om. Als de wereld de boodschap van Jezus wat meer ter harte neemt, zou het een stuk beter gaan. Die boodschap is liefde, vertelt Henk. En dat ervaart hij hier thuis en in de straat. Met mensen die hem helpen, naar hem omzien. Zoals toen Nico overleed. Vanwege de strenge coronamaatregelen mochten ze niet allemaal bij elkaar komen. De begrafenisondernemer, ook uit de straat, zorgde dat de kist gewoon op straat kwam te staan. Zodat iedereen toch afscheid kon nemen van Nico. En er zijn voor Henk. In de Coornhertstraat.

79

Marja Daniëls
Molenwijk

Brabantse heeft Haarlem gaandeweg ontdekt

Marja groeide op in Brabant en ging rechten studeren in Amsterdam. Dat bracht haar op haar 23ste in Haarlem. “Ik ben hier altijd ingeschreven geweest, maar ik heb me nooit echt een Haarlemse gevoeld”, zegt ze desondanks.

“Ik woonde aanvankelijk op kamers in de binnenstad, later aan de rand van Haarlem in Schalkwijk, maar ik heb weinig in Haarlem zelf gewerkt. Daardoor was mijn belangstelling aanvankelijk niet primair op Haarlem gericht. In Meerwijk en Molenwijk zijn wel mijn kinderen opgegroeid. Door drukte van banen naast de opvoeding van mijn kinderen heb ik in die tijd nooit veel ruimte gehad voor activiteiten in het Haarlemse. Bovendien woonden de meeste van mijn vrienden buiten Haarlem en ook zeilde ik graag in de weekenden en ik had zorgverplichtingen voor mijn ouders in Brabant.”

Toch is die band met Haarlem er wel, bij nadere beschouwing. Ze heeft er haar kinderen opgevoed, een baan en verschillende vrijwilligersfuncties gehad, zoals bij stichting ‘Vier het Leven’, en ze heeft van het culturele aanbod genoten. Momenteel is ze lid van leeskringen, coach voor vluchtelingen, werkt ze een dag per week in de kringloopwinkel en is ze lid van een Haarlemse wandelgroep die ook elders in Nederland wandelt.

Kortgeleden is ze verhuisd naar een appartement in Haarlem (weer in Molenwijk) en nu wandelt ze ook regelmatiger in Haarlem. In de coronaperiode vielen haar wandel- en sportactiviteiten weg. “In die periode werd de natuurwerkgroep in mijn wijk opgericht. Daar ben ik lid van geworden. In mijn jeugd was ik met mijn moeder altijd in de Brabantse bossen.”

“Hoewel mijn meeste vrienden nog steeds buiten Haarlem wonen, doe ik wel steeds meer in Haarlem. Samen met een vriendin heb ik nu ook een abonnement voor films in de Schuur. Je moet gewoon dingen doen en blijven doen.”

80

Frits van Daalen
Oude Stad

Onderwijzer met talent voor natuurfotografie

Frits van Daalen is geboren in 1944 in een groot oud huis in de Jansstraat, een van de oudste delen van de Haarlemse binnenstad. Hij groeide op met veel verhalen uit de oorlogstijd. Tijdens de oorlog was zijn vader veel thuis. Hij vertelde naderhand vaak over het grote gevoel van grote saamhorigheid in de buurt. En dat terwijl er in die tijd grote sociale verschillen in de oude binnenstad waren. De Jansstraat met zijn twee rechtbanken, met grote huizen aan weerskanten, vormde een groot contrast met de stegen en straatjes in het oude begijnhof met het Waalse kerkje als middelpunt.

Frits heeft niet veel vreugde beleefd aan zijn schooltijd. Voor de natuur had hij meer belangstelling en dat viel zijn vader ook op. Ieder voorjaar gingen ze samen naar het bos van Vogelenzang en de Waterleidingduinen.

Met twee vrienden die ook interesse in vogels hadden, ging hij proberen om het vogelleven vast te leggen. Ze hebben elkaar jarenlang gestimuleerd in het maken van foto's, toen nog in zwart-wit. Dit driemanschap won in 1970, '71, '72 en '73 de hoofdprijzen bij de Vogelfotoparade, uitgeschreven door stichting Het Vogeljaar. Daarmee verwierven zij de geuzennaam De Drie Musketiers.

In de jaren '70 rondde Frits zijn onderwijzersopleiding af en ging werken op de Professor van Gilseschool. Dat deed hij tot zijn pensioen. Ook in zijn werkzame jaren bleef Frits zich ontwikkelen in de natuurfotografie. Hij zat in de redactie van diverse vogeltijdschriften. En hij nam het initiatief tot het oprichten van de eerste natuurfotografenvereniging, het NFG in 1977.

Frits is nog altijd fanatiek natuurfotograaf.

81

Mieke Tillema
Oude Stad

Literatuur als rode draad

Natuurlijk zijn we voor een portret van Mieke Tillema in de Hortus van het Stedelijk Gymnasium aan het Prinsenhof. In de tuin met de Vredestempel uit 1648, met de treurbeuk en het standbeeld van Laurens Janszoon Coster. Hier was ze immers bijna 40 jaar leraar Nederlands.

Ze is geboren in Rotterdam, woonde haar schooltijd in Scheveningen en studeerde Nederlands in Amsterdam, om vervolgens in Haarlem in 1969 les te gaan geven. In 1982 maakte ze met haar man Michiel en twee dochters de overstap naar een groter huis in de Haarlemse binnenstad. Een huis met ruimte voor een eigen werkkamer. Niet lopend maar fietsend ging ze naar het gymnasium, want in de ene tas zat de halve Nederlandse literatuur en in de andere tas zaten de opstellen van de leerlingen. Leraren konden hun fiets toen nog gewoon stallen in de Vredestempel.

Honderden leerlingen bracht ze de liefde voor de Nederlandse literatuur bij met haar aanstekelijk enthousiasme. Niet alleen door voor te lezen, maar ook door leerlingen zelf te laten schrijven: hun eigen woordenboek, het gedichtenschrift, poëzie voor een wedstrijd. Zij leerde op haar beurt ook van de leerlingen, van hun taalontwikkeling, oprechte verbazing en nieuwsgierigheid. Het zette haar aan tot het zelf schrijven van poëzie.

Haar dichtbundels werden gepubliceerd en ze schreef essays (“stukjes”) over poëzie. Na haar pensionering had ze tijd voor onderzoek naar het werk en levensverhaal van Ida Simons, schrijfster van o.a. Een dwaze maagd. Wat begon als een flink artikel, werd een heuse biografie, die in 2021 verscheen: Ida Simons. Pianiste, schrijfster, overlevende.

Behalve van lezen en schrijven houdt ze ook veel van wandelen door de duinen en de mooie binnenstad. Wat begon als een enorm fijne werkplek werd een heerlijke stad om te wonen!

82

Jaap van der Sande
Haarlemmerhoutkwartier

Elfstedenrijder koestert oude spullen

Toen hij als neuroloog ging werken in Amsterdam lag het voor de hand om daar een huis te kopen, ook omdat hij er vroeger gewoond had en hij van de stad hield. Maar zoals zoveel Amsterdammers koos hij voor Haarlem vanwege de huizenprijzen. Dat was in 1979.

Jaap heeft een ruime belangstelling en is altijd heel sportief geweest. Zo heeft hij twee keer de Elfstedentocht geschaatst en de route acht keer gefietst. Ook heeft hij lang twee keer per week een rondje Haarlemmermeer van 68 kilometer gefietst en tot voor kort zwom hij meerdere keren per week.

Na zijn pensioen heeft hij oude talen gestudeerd, waarmee hij de draad uit zijn gymnasiumtijd weer kon oppakken.

Jaap en zijn vrouw Josette hebben altijd met plezier in Haarlem gewoond, zijn kinderen zijn er opgegroeid en hij is nog steeds tevreden met de rustige groene buurt Zuiderhout. De buurt is wel erg veranderd doordat er veel huizen zijn bijgebouwd in de grote tuinen van de oorspronkelijke panden. Geliefde plekken voor hem in Haarlem zijn er vele, in elk geval vallen de Amsterdamse Poort en het monument voor Laurens Janszoon Coster in de Haarlemmerhout daaronder.

Bij het fotograferen bleek hoe liefdevol hij omgaat met waardevolle spullen uit het verleden. Zo koestert hij elektrische treinen en houten auto's uit zijn jeugd, die hij altijd heeft bewaard. Ze zouden zo in een museum passen. Onlangs heeft hij ze opgeknapt voor zijn kleinkinderen.

Zijn fiets nam hij jaren geleden over van zijn broer toen die naar de VS verhuisde. In plaats van een nieuwe te kopen liet hij hem opknappen door een fietsenmaker met liefde voor oude fietsen zodat hij hem kon blijven gebruiken.

83

Daan Rookhuiszen
Molenwijk

Pontschipper met hart voor zijn buurt

Daan is geboren in de Amsterdamse Buurt. Hij begon zijn werkzame leven als timmerman. Zijn meest opmerkelijke klus was de restauratie van de toren van de Grote of Sint-Bavokerk. Vijf jaar lang werkte hij aan de houten delen van de toren. Met de hand, want accuboormachines bestonden nog niet. “Alles was rot. We moesten het echt helemaal opnieuw opbouwen.” Het was zwaar werk, maar nog steeds noemt hij die klus als zijn grootste en meest onvergetelijke uitdaging.

Daarna was de Bakenessertoren aan de beurt. Maar die is van steen. Wat moet een timmerman bij een stenen toren? Het werd een andere baan bij Figee en daarna bij VU Amsterdam. Daar is hij niet meer weggegaan, hij heeft er 33 jaar gewerkt.

Sinds zijn pensioen is Daan vrijwillig schipper op het pontje bij Cruquius. Al 23 jaar, elke maandag, weer of geen weer. “Mensen verwachten dat je er bent.”

In 1966 trouwde hij met zijn grote liefde Leny. Eerst woonde hij in bij zijn schoonfamilie. Na enige omzwervingen streken ze neer in de gloednieuwe Molenwijk. Leny heeft ook altijd gewerkt, tot vlak voor haar pensioen. Ze kregen twee kinderen en vier kleinkinderen.

In 2022 verloor hij Leny plotseling, een ingrijpende gebeurtenis die zijn leven op zijn kop zette. Zijn leven gaat verder zonder zijn Leny.

Rondom zijn straat is Daan is een bekende verschijning. Al 49 jaar woont hij in de Molenwijk, altijd klaar voor een praatje of een helpende hand. Of het nu gaat om de bak buiten zetten van de buren of het opruimen van de straat tijdens het uitlaten van zijn hond, Daan laat de buurt niet in de steek. Steevast neemt hij zijn grijper mee om de buurt schoon te houden.

Zijn leven is er een van toewijding. Aan zijn vak, zijn familie en zijn gemeenschap.

84

Bea te Winkel
Duinwijk

Stilzitten is er niet bij

Bea is in 1941 in Haarlem geboren. In 1948 verhuisde ze met haar moeder naar Indonesië, waar haar vader, majoor in het leger, al was. Haar broertje is in Indonesië geboren. Ze heeft goede en minder goede herinneringen aan die tijd. Het gezin woonde er twee jaar.

Voor haar huwelijk was Bea lerares huishoudkunde op een Nijverheidsschool.

Ze trouwde, kreeg twee kinderen en later nog drie kleinkinderen. Toen haar kinderen de puberleeftijd bereikten is Bea op 46-jarige leeftijd weer gaan werken, als begeleidster bij de Hartenkamp. Ze heeft daar ook een opleiding inrichtingswerk voor gevolgd. Dat vond ze geweldig.

Na haar scheiding is Bea in Duinwijk gaan wonen, daar woonde ze met haar tweede man, die helaas twee jaar geleden is overleden. Ze woont er inmiddels alweer 30 jaar en is zo vervlochten met Haarlem, dat ze er niet aan moet denken hier weg te moeten gaan.

Ze voelt zich hier veilig en geniet van haar dagelijkse wandeling in de buurt. En is dankbaar dat ze nog op de fiets kan springen om naar haar favoriete reformwinkel te gaan. Bea zit niet stil, zo is ze vrijwilligster bij de kerk en bij verzorgingshuis de Blinkert. Verder speelt ze al jaren toneel bij het Historisch Toneel Genootschap.

85

Hanny Schmidt
Europawijk

Meerdere studies en ook nog handig

Mijn vader werkte bij de tram Haarlem - Zandvoort. Als invaller, want met een Duitse vader en een Nederlandse moeder was je statenloos in die tijd. In 1943 werd hij naar Duitsland gebracht om daar te werken. Een jaar na de oorlog hoorden we dat hij overleden was. Hij was gevlucht en op een schip gekomen dat is getorpedeerd. Bij de NZH staat nog een plaquette met zijn naam.

Op mijn 16e zijn we verhuisd naar Bussum vanwege het werk van mijn tweede vader. Later heb ik nog in Hilversum gewoond en daarna heel lang in Amsterdam.

In Amsterdam was ik onderwijzeres. Ik heb ook psychologie gestudeerd. Maar onderwijs vond ik leuker. Ik heb die kennis wel in het onderwijs gebruikt.

Ik ben begonnen op een school voor ernstig spraakgebrekkige kinderen en deed een logopedie-opleiding in de avonduren. Na 6 jaar in Amsterdam voor de klas ben ik in Haarlem op scholen logopedie gaan geven. Ik heb gewerkt tot ik op mijn 61ste met de VUT ging.

Ik heb veel hobby's gehad. Altijd gezeild tijdens vakanties en weekenden in Friesland. Ik heb ook veel quilts gemaakt en timmerwerk gedaan, zoals nieuwe ramen in de boot.

Verder fiets ik, tegenwoordig op een driewieler. Meer voor de boodschappen en het buiten zijn, geen hele tochten. En ik computer veel, vooral e-mail, spelletjes en foto's.

Ik woon nu in Schalkwijk in een seniorenwoning en dat is heerlijk: lekker veel groen, altijd rustig en fijne buren op de galerij.

Qua wensen zou ik iemand willen hebben die zich zo nu en dan om mij bekommert, die mij een middagje in de week steunt in dingen waar ik mee zit als oudere. Ik ben dat nu aan het regelen via het Servicepaspoort.

86

Corrie van Meeuwen
Te Zaanenkwartier

Nooit opgehouden met leren

Niet eens zo ver hier vandaan, aan de Rijksstraatweg, werd ze geboren en groeide ze op in een gezin met vader, moeder en een broer. Ze leerde voor coupeuse, maar kwam in een kantoorbaan terecht. Eerst bij een autobedrijf en daarna bij Rijkswaterstaat. Kleren voor de kinderen, die maakte ze natuurlijk zelf.

Maar de fascinatie voor ‘lapjes en draadjes’, die ze haar hele leven hield, kwam vooral tot uiting in creatieve werkstukken. Noem het textiele werkvormen: haken, breien, quilten, wandkleden, borduren, alles vindt ze leuk en alles wil ze leren. Trots toont ze de quilt die ze voor één van haar dochters heeft gemaakt, met mooie roodtinten en glimmende lapjes, die er op verzoek in moesten.

Leergierig is ze en altijd bezig. Er staan een elektrische piano en keyboard in de kamer. Drie jaar geleden begon ze met spelen via een onlinecursus, en nu gaat ze zelfstandig verder, van het ene boek naar het andere. Iedere dag tussen 7 en 8 speelt ze en wordt zo steeds beter, ook al kost het wat meer tijd om te leren als je ouder bent.

Dat geldt ook voor Tai Chi, dat ze al meer dan 30 jaar wekelijks doet. Heel fijn om te beoefenen en je leert er iedere keer weer iets bij, zoals de verfijningen. Wandelen en fietsen zijn ook goed voor je, dus gaat ze iedere dag even naar buiten.

De vier kinderen en acht kleinkinderen zijn belangrijk voor haar, ze wonen gelukkig bijna allemaal in de buurt. En ze is blij met haar lieve partner, die ze zo’n 24 jaar geleden ontmoette. Weggaan uit Haarlem doet ze niet, ze is een echte Haarlemse.

87

Rob Cohen Rodrigues
Molenwijk

Ondernemer met rijke herinneringen

Hij kijkt met een glimlach terug op een bewogen leven. Zijn achternaam vertelt zijn geschiedenis: Rodrigues is Portugees, Cohen Joods. Rob werd vlak voor de oorlog geboren in Haarlem en groeide op in de Indische Buurt, later in de Molenwijk. Hij kwam uit een arm arbeidersgezin in een bovenwoning. Rob ontdekte al jong dat ondernemen hem lag.

Na een opleiding tot banketbakker koos hij op zijn 21e voor het water; jarenlang werkte hij als kok op een schip en kookte voor een klein leger aan mensen!

Hard werken vormde de basis van alles wat volgde. Samen met twee compagnons bouwde hij een indrukwekkend ondernemersbestaan op. Op de Botermarkt had hij meerdere horecazaken, opende discotheek The Sound en handelde jarenlang in antiek. Met de opbrengsten investeerde hij onder meer in De Manege, waar hij zijn liefde voor paarden kon combineren met ondernemen. Later maakte hij er een succesvol partycentrum van, bekend om de vrijgezellenfeesten.

Rob verdiende veel geld, bezat veel onroerend goed en was miljonair. Maar hij genoot ook volop van het leven. Jachten, feesten en mooie herinneringen hoorden daarbij. “Alles is op,” zegt hij nuchter, “maar ik heb het met veel plezier uitgegeven.”

Tegenwoordig brengt Rob zijn dagen graag door bij buurtcentrum Woord en Daad in de Molenwijk. Voor een kop koffie, een praatje en de gezelligheid. Vanwege zijn gezondheid krijgt hij dagelijks thuiszorg en verhuist hij binnenkort naar het Reinaldahuis, waardoor die dagelijkse bezoekjes moeilijker worden.

Haarlem blijft de stad van zijn hart. Hij werd er geboren en hoopt er ook zijn laatste rustplaats te vinden. Zijn leven kende ook verdriet: twee huwelijken eindigden in een scheiding en met zijn twee zoons is het contact verloren gegaan. Zijn grootste wens is eenvoudig: de laatste jaren in goede gezondheid doorbrengen. “Dan ben ik tevreden.”

88

Wim van Wageningen
Transvaalwijk

Architect van historische gebouwen

Wim woont nu 18 jaar in Haarlem. Hij is geboren in Amsterdam, en is daar blijven wonen tot zijn pensioen. Hij heeft een dochter en een kleindochter.

Als kind heeft Wim het bombardement meegemaakt door de geallieerden in november 1944. Zijn ouderlijk huis raakte flink beschadigd; in zijn huidige appartement staat nog een bureau dat - hoewel enigszins beschadigd - deze aanslag heeft overleefd.

Wim werkte als architect bij de gemeente Amsterdam. Hij werkte onder meer aan opdrachten om bestaande historische gebouwen te renoveren voor een ander gebruik met behoud van de originele bouwstijl. Voorbeelden hiervan zijn een voormalig schoolgebouw verbouwen tot een wijkcentrum, later het Polanentheater, in de Spaarndammerbuurt en begin jaren ‘80 de verbouwing van het Scheepvaarthuis tot hoofdkantoor van het GVB.

Hij kijkt met veel plezier terug op zijn loopbaan en vooral op de opdrachten om kunstwerken te realiseren in de openbare ruimte.

Hij kan smakelijk vertellen over zijn werk en over de contacten met gebruikers, opdrachtgevers, uitvoerders en ook met kunstenaars.

Zijn interesse en kennis voor architectuur en historische achtergronden is zichtbaar in zijn ruim gevulde boekenkasten, zijn meubels en de kunst aan de wanden van zijn smaakvol ingerichte appartement.

Hoewel zijn mobiliteit is afgenomen is de winkelstraat Cronjéstraat nog steeds bereikbaar en geniet hij van het levendige uitzicht over het Staten Bolwerk.

89

Joke van Rijsbergen-Sanders
Oude Stad

Klanten kwamen met taart naar de zaak

Mijn twee zoons helpen me met alles, zonder hen zou ik hier niet kunnen wonen. En ik heb fijne buren. Ik woon hier sinds 1963. Mijn schoonvader deed veel in de parochie en daarom konden we het van de kerk huren. Het is altijd een fijne buurt geweest, ik houd van de binnenstad. Ik heb veel mensen zien komen en gaan. Nu gaan ze hier een plein van maken, in 'oude staat' en alles zonder drempels, dat wordt prachtig.

Wij hadden kledingzaken in de Zijlstraat, opgezet door mijn schoonvader. Jan is ook de zaak ingegaan, net toen we verkering kregen. Hij was enig kind, ik kreeg van alles van mijn schoonmoeder.

De schilderijen aan de wand zijn van De Vogel, een vriend van opa. Die tekende reclame voor de zaken. Jan opende in 1969 een hippe kledingzaak. Ik heb de naam bedacht - Happy go Lucky - dat betekent zorgeloos. Het sloeg erg aan. Maar we hebben goede en slechte tijden gekend.

Ik heb zelf lang gewerkt in onze damesmodezaak.
De klanten waren loyaal, brachten zelfs taart mee op zaterdagmiddag en bleven voor een praatje.

Ik houd van Frans lezen en correspondeerde met Françoise. Ik kan het nu niet meer goed want ik heb een infarct gehad. Mijn gezondheid gaat achteruit, de rollator is mijn benenwagen. Vroeger wandelden we veel, ook met onze hond Doobie in Beeckestein.

Mijn broers en zussen zijn overleden. Ik had 11 broers en zussen en dan de oorlog ertussen. Van moeder mochten we niet uit de straat omdat een zusje was verdronken in de Gijzenvaart.

Dit huis hebben we flink verbouwd. Er was ooit een lange gang en we hebben de tussenmuur gesloopt. Nu is het een grote kamer. Ik vind het leuk om het gezellig in te richten.

90

Gerda Winkel
Parkwijk

Zorgzame liefhebber van bridge

Gerda werd in 1935 geboren in de Amsterdamse Buurt. Tijdens de oorlog moest het gezin vanwege de bombardementen verhuizen naar Haarlem-Noord. Haar vader werd aan het begin van de oorlog te werk gesteld in Duitsland. Twee jaar later kreeg het gezin het bericht dat hij was overleden. De schok was groot toen hij vlak voor het einde van de oorlog onverwacht weer thuiskwam, zichtbaar getekend door wat hij had meegemaakt. Deze gebeurtenis heeft een diepe impact gehad op het leven van Gerda en haar familie.

Na de huishoudschool ging Gerda werken in atelier Bergen in de Kleine Houtstraat, waar mantels werden gemaakt. Ze verrichtte verschillende naaiwerkzaamheden. Na een jaar besloot zij ander werk te zoeken en vond dat bij de Openluchtschool in Haarlem-Noord. Daar werkte ze als verzorgster van de kinderen en hulp in de keuken.

Op haar 19e trouwde Gerda met Kees. In die tijd stopten vrouwen doorgaans met werken na hun trouwen, maar Gerda bleef nog jarenlang actief in de huishouding. Het stel kreeg een huis in Parkwijk, nadat ze een tijd hadden ingewoond bij haar zus. Ze kregen twee dochters en een zoon. Helaas overleed Kees na een lang ziekbed op 57-jarige leeftijd.

Gerda werkte daarna jarenlang als oppas bij een gezin met een dochtertje, een taak die zij met veel plezier vervulde tot haar 78ste. Nog steeds heeft ze contact met dit gezin.

Ook begon ze met bridgen, wat uitgroeide tot een grote hobby. Twee keer per week pakt ze haar auto om in Heemskerk te bridgen: op dinsdag met een damesgroep en op woensdag gemengd. Af en toe gaat zij met de bridgeclub een weekendje weg.

Gerda heeft een hecht contact met haar familie en buren. Bijna dagelijks komt er wel iemand langs voor een kopje koffie en een gezellig gesprek.

91

Thé Tjong Khing
Zijlwegkwartier

Prijswinnende illustrator met filmkennis

Hij is geboren in het toenmalige Nederlands-Indië in Purworejo, een klein dorp in Oost-Java. Zijn familie is westers georiënteerd Chinees: Thé is de familienaam, Khing is zijn voornaam en Tjong de ‘generatienaam’ die alle zoons uit zijn generatie krijgen.

Inmiddels woont hij alweer meer dan 50 jaar in Haarlem, daarvoor een tijd in Amsterdam. Hij en zijn vrouw wonen nog steeds naar hun zin in het Zijlwegkwartier, in een gezellige straat.

Net uit Amsterdam vond hij Haarlem erg rustig, maar inmiddels bevalt het prima. Vanuit Haarlem is alles makkelijk te bereiken. Hij is nu minder mobiel, maar ging graag naar de duinen.

Khing tekende als kind met krijtjes op een schoolbord. Hij ging na de middelbare school in Bandung naar de kunstacademie. In Nederland werd hij bij Toonder studio’s aangenomen. In 1970 vroegen verschillende kinderboekenauteurs hem om ook illustraties te maken bij hun boeken.

Hij stopte in 1977 met striptekenen en werd freelance illustrator. De kwaliteit van zijn illustraties ontging de uitgevers niet. Hij tekende zo verdienstelijk dat hij vele prijzen in ontvangst mocht nemen. Voor zijn beeldverhaal ‘Waar is de taart’ kreeg hij de Woutertje Pieterse prijs (2005) én de zilveren Penseel. In 2010 kreeg hij de Max Velthuijs Prijs voor zijn gehele oeuvre.

Nog steeds illustreert hij graag. Hij tekent graag sprookjes, het mag een beetje spannend zijn voor kinderen. Hij hoopt dat ze zijn tekenstijl niet ouderwets gaan vinden, want hij tekent zonder iPad en hoopt op nog vele mooie opdrachten.

Khing is ook een groot filmkenner en won prijzen in verschillende filmquizzen. De Filmkoepel, daar komt hij dan ook graag.

92

Jan Slot
Europawijk

Handige handen voor de Fotogroep

Jan Slot is geboren in de Transvaalbuurt in Haarlem. Na een korte schooltijd, zoals in die tijd wel gebruikelijk was, is hij als 15-jarige jongen aan het werk gezet in de smederij. Dat was in de winter in ieder geval lekker warm, in tegenstelling tot de altijd zeer koude klaslokalen.

Zijn diensttijd heeft hij doorgebracht in Ede met veel oefeningen in Duitsland. Later werkte hij als machinebankwerker in Haarlem, maar hij werd vaak uitgezonden naar klussen. De mooiste klus was wel werken in de Botlek. Elke dag daar vroeg naartoe en dan ’s avonds laat weer terug. Het gaf toch een zeker gevoel van vrijheid.

Samen met zijn gezin heeft hij lang in Schalkwijk gewoond, waar hij nu nog steeds alleen zelfstandig woont. Zijn strandhuisje in Zandvoort heeft hij inmiddels van de hand gedaan. Daar werd jaren achtereen de hele zomer veel plezier gemaakt. Hieraan heeft hij goede herinneringen.

Als hobby had Jan fotografie, hij is ook lang lid geweest van Fotogroep Haarlem. Zijn vak kwam hier goed van pas. Voor de club maakte hij een presentatiewand op wielen, lampen op een voet en een ophangsysteem. Alles voor een goede presentatie van de foto's.

Het wandelen is altijd een grote passie geweest. Ook nu nog trekt Jan vrijwel elke dag zijn wandelschoenen aan om richting Zandvoort te lopen. Als het weer goed genoeg is, wordt de terugweg ook wandelend afgelegd.

De foto is gemaakt in zijn huis in Schalkwijk waar hij heel goede herinneringen koestert.

93

Wil Streefkerk
Haarlemmerhoutkwartier

Zorgzame en actieve zonaanbidder

Wil is geboren in Badhoevedorp. Ze woont sinds mei 2024 in Haarlem, in woonzorgcentrum de Houttuinen in Haarlem-Zuid. Het grootste deel van haar leven heeft ze gewoond in Badhoevedorp. Wil is meer dan 60 jaar getrouwd geweest met haar man Kees, hij overleed in mei 2019.

Wil is altijd bezig geweest met zorgen voor anderen, ze is graag bij familie en bloeit op als ze bij kinderen is. Wil heeft vijf kleinkinderen en sinds de zomer van 2025 is ze overgrootmoeder van twee achterkleinkinderen. Wil genoot van de kleinkinderen bij haar thuis, zij heeft ook voor een aantal kinderen uit de straat gezorgd als oppasoma.

Naast het zorgen voor anderen was Wil actief met een vriendin die zij vanaf de lagere school kent. Zij hebben samen vele wandelingen gemaakt, waren lid van de gymclub en hebben yoga beoefend. Wil is tot op hoge leeftijd lichamelijk fit gebleven.

Voordat Wil in Haarlem ging wonen kwam zij er regelmatig: om op bezoek te gaan bij haar zoon, om te winkelen met een vriendin, of op een terrasje te zitten op de Grote Markt of in een restaurant. Wil houdt van de zon, zij zat graag op haar balkon in de zon, of ging naar het strand bij Haarlem. In de Houttuinen zit zij graag buiten in de tuin als de zon schijnt. Zij houdt er dan van om wat te drinken met iets lekkers erbij, of om een advocaatje met slagroom te nemen. Zij loopt samen met haar kinderen een rondje door de buurt bij de Houttuinen en gaat graag zitten op het bankje aan de Leidsevaart in de zon.

Wil is overleden op 31 maart 2026 op de leeftijd van 93 jaar.

94

Frits Breen
Molenwijk

Nuchtere bureaucraat zit vol verhalen

Als Frits begint met praten, houdt ie niet meer op, zeggen ze. Hij heeft dan ook een indrukwekkende levensloop. Opgegroeid op een theeplantage op het Indische Java, na oorlog en Jappenkamptijd bij zijn grootouders in Hilversum beland en na zijn studie begonnen bij de gemeente Haarlem.

“Eerst bij de Bouwkundige Dienst als tekenaar. Ik werd projectleider bij nieuwbouwprojecten en daarna bij Monumentenzorg, daar was ik chef van de tekenkamer en plaatsvervangend hoofd. Ik ben bij de renovatie van veel Haarlemse monumenten betrokken geweest, ook bij het raadhuis.”

Tot zijn spijt moest hij met de VUT toen zijn afdeling werd opgeheven. Maar stilzitten was niets voor hem.

“Toen mijn vrouw was overleden, moest ik er niet aan denken achter de geraniums te belanden. Ik was al lid van De Eenhoornploeg. Daarna werd ik secretaris van de Stichting Molens Zuid-Kennemerland, die nu alle vijf molens van de gemeente beheert, ik ben er nog steeds actief.” Nog vaak bezoekt hij de Hommel aan de Molenplas maar molenaar wilde hij niet worden. “Daarvoor is mijn belangstelling te groot.”

Want men kan Frits ook kennen van wijkplatform Molenwijk. Of de klussenclub van de Scouting. Of AV groep Kennemerland, vereniging voor beeld en geluid.

“Men ziet me als een droge man die graag achter de schermen actief is”, zegt hij zelf. “Zeg maar een nuchtere bureaucraat.” Dat hij voor dit alles een koninklijke onderscheiding kreeg, verbaasde hem wel een beetje. Hij deed het toch niet alleen?

Na de Amsterdamsebuurt en Meerwijk woont hij nu ruim 30 jaar in de Molenwijk. “Het is hier geweldig wonen. Hier is nog ruimte en het Molenplaspark is vlakbij. Wist je dat deze plas 30 meter diep is uitgegraven om Schalkwijk op te hogen?” Inderdaad, Frits is een vat vol verhalen. Je zou er een boek mee kunnen vullen.

95

Ans van Kan
Te Zaanenkwartier

Nog steeds een sportliefhebber

Mevrouw Van Kan is in Rotterdam geboren en is in 1963 met haar man en vier kinderen in Haarlem komen wonen. Dat was omdat haar man hier een baan kreeg als registeraccountant.

Ondanks haar hoge leeftijd probeert ze iedere dag een stuk te lopen met de rollator. Tot haar 89ste heeft ze ook auto gereden.

Tot voor kort was zij veel bezig met haar hobby kantklossen, ze reisde daarvoor ook naar België. Maar ze kan het nu helaas niet meer goed zien. Verder heeft ze een opleiding in de Kunstgeschiedenis gedaan en verschillende cursussen in musea. Ze leest graag over kunst en bezoekt musea. Ze is met name geïnteresseerd in bouwkunst, schilderkunst en beeldhouwen.

Verder mag mevrouw Van Kan graag naar sport kijken, bijvoorbeeld op tv maar ook op het sportveld. Het wonen op de Krim is hiervoor ideaal; het honkbalstadion Pim Mulier is dichtbij (Honkbalweek) maar ook atletiek en hockey hebben haar interesse. Ze ging in het verleden ook regelmatig naar haar sportende kleinkinderen kijken.

Haarlem vindt zij een goede, leuke stad. Aangenaam om te wonen en prettig om het oude centrum te bezoeken. Met de trein van Bloemendaal naar Haarlem centrum, rollator mee, en verder lopen. Naar de Kleine Houtstraat bijvoorbeeld; leuk met die kleine winkeltjes!

Als buurt is de Krim een beetje stil. Er gebeurt niet veel en de mensen spreken elkaar niet. Gelukkig ziet ze haar kinderen regelmatig.

Mevrouw Van Kan maakt zich de laatste tijd wel zorgen over de politiek en de maatschappelijke problemen. Dus ze hoopt dat we een goede regering krijgen.

Als motto had zij na het (te vroege) overlijden van haar man: “Je staat alleen, en je leeft, maak er wat van!”

96

Janke Terpstra
Haarlemmerhoutkwartier

Thuis in het huis met die poort

Met haar 96 jaar is mevrouw Terpstra toch een van de jongste Haarlemmers, ze woont hier immers pas twee jaar! Zoals haar naam al verraadt, is ze van origine een Friezin. Ze is opgegroeid iets buiten Workum, samen met twee broers en een zus. Haar ouders hadden een boerderij met koeien en schapen in It Heidenskip. Daar had ze een fijne jeugd: veel buiten spelen, zeilen en kanoën, rijden op het eigen paard Donna Bella en ’s winters natuurlijk schaatsen op de ijsbaan of natuurijs.

Met Douwe Terpstra, ook uit Workum, kreeg ze verkering. “Douwe, een jongen om van te houwe.” Op de ijsbaan heeft ze hem gevraagd. Vanwege de woningnood en de baan van Douwe trokken ze naar Kootstertille. Later verhuisden ze naar Veendam en vervolgens naar Gieten.

Ze had wel in de zorg willen werken, maar het werd hoofd van de keuken en huishoudelijke dienst in verschillende inrichtingen.

Dochters Engel-Tjenk en Alberdien werden geboren, ze hadden een huis met een grote tuin, en er kwam een lieve Berner sennenhond Jodoka, die 13 jaar is geworden.

Toen haar eerste achterkleinkind werd geboren in Kopenhagen, is ze ernaartoe gevlogen. “Ik wilde dat kindje zien en even vasthouden, dat moment vergeet ik nooit meer.”

Omdat zelfstandig wonen niet langer ging is ze twee jaar geleden verhuisd naar Haarlem. Dicht in de buurt van één van haar dochters. Toen ze kon kiezen, wist ze het meteen: dat huis met die poort moest het worden, Spaar en Hout. De Gaastra-familiedag werd prompt in Haarlem georganiseerd. De zee vlakbij is een fijne bijkomstigheid. Ze was ook al eens in de Doopsgezinde Kerk. Ja, mevrouw Terpstra voelde zich thuis in Haarlem en was echt dik tevreden hier.

Janke is overleden op 5 maart 2026 op de leeftijd van 96 jaar.

97

Els van Look
Parkwijk

Nog steeds naar museum en Haarlem Jazz

Ze is geboren in de IJsselstraat in Amsterdam, als één na oudste in een gezin van zes kinderen. Na de lagere school ging ze naar de modevakschool. Ze moest voortijdig stoppen vanwege de oorlog. De periode met honger, tochten om eten te halen op het platteland, kou en veel beperkingen was erg bepalend voor haar tienertijd.

Na de oorlog ging ze werken bij het gezin van Pete Felleman, de eerste radio dj in Nederland. Ze moest oppassen, maar ook gasten ontvangen en ze raakte bekend met de muziekwereld, vooral Jazz. Hier heeft ze de verloren tijd van de oorlog kunnen inhalen.

In 1954 trouwde ze met een Amsterdammer. Vanwege zijn werk verhuisden ze naar Haarlem. Ze zijn op de Verspronckweg bij mensen gaan inwonen. Ze kregen 2 dochters. Na de geboorte van de oudste verhuisden ze naar het Herman Heijermansplein in Haarlem-Noord. Daar is ze blijven wonen tot ze naar de Zuiderpolder verhuisde, 36 jaar geleden. Toen de kinderen nog jong waren is zij gescheiden van haar man.

Ze heeft daar plezierig contact gehad met buren en vriendinnen. Ze werkte in bejaardenhuis Schoterhof in Haarlem Noord. En genoot van haar hobby's: bowlen, zwemmen (in zee), lezen, muziek, musea bezoeken en puzzelen.

Veel van deze dingen doet zij nog steeds; ze leest graag kunstboeken en bezoekt musea, gaat naar Haarlem Jazz of naar het café van een bekende. Ze blijft ook zelf haar boodschappen doen, lopend, zolang dat kan. En als ze naar de stad gaat pakt ze de bus.

Haar dochters bezoeken haar regelmatig. Verder heeft ze nog een paar zussen, vriendinnen (die ook heel oud zijn) en ook goede kennissen van de leeftijd van haar kinderen.

Ze is tevreden met haar leven, blij dat ze nog zo veel kan, mede dankzij haar positieve instelling en sterke genen.

98

Lientje van 't Hoenderdaal
Haarlemmerhoutkwartier

Al op haar 16e een eigen naaiatelier

Mevrouw Van 't Hoenderdaal is een bedrijvig type en houdt van mode. Ze ziet er mooi uit, met verzorgde kleding, kapsel en make-up. Al op haar 16e begon ze met twee medeleerlingen een eigen naaiatelier, nadat ze de modevakschool had doorlopen. In Amsterdam is ze geboren en getogen. Ze trouwde er met haar eerste man, die drie kinderen meebracht uit een eerder huwelijk. Ze kregen samen nog eens vijf kinderen en trokken met zijn allen in 1966 naar Haarlem.

Daar vonden ze aan de Geertruida Carelsenstraat een grotere bedrijfsruimte met woning. Ze runden namelijk samen een damesconfectiebedrijf. Het bedrijf heette "Mibeni" naar hun drie dochters. Die zagen er altijd goed uit, want ook hun kleding maakte ze zelf.

Toen het steeds slechter liep in de textielbranche en de zaak moest sluiten is ze in een damesmodezaak gaan werken.

Na het overlijden van haar eerste man wist ze haar jeugdliefde op te sporen. Met hem had ze geschaatst in de Apollohal, waar in de oorlog een schaatsbaan was, en verkering gehad die toch was uitgegaan. Ze trouwde voor een tweede keer en had een mooi huwelijk tot ook hij 14 jaar geleden overleed.

Door het parochiewerk bij de rooms-katholieke H. Pastoor van Arskerk ontmoette ze veel mensen. Bij Spaar en Hout was ze 15 jaar vrijwilliger. Voor haar verdiensten kreeg ze een medaille van de Johanniter Orde in Nederland, die ze met trots laat zien. Ook voor de Zonnebloem was ze actief.

Voor de zekerheid loopt ze toch maar met de rollator, maar verder is ze gezond. In een aanleunwoning bij Spaar en Hout woont ze nu alweer 25 jaar. Ze geniet van de bloemen op het balkon en het mooie uitzicht op het park. De krant, een kruiswoordpuzzel, bezoekjes van kinderen en kleinkinderen, een praatje met de mensen om haar heen. Ze is misschien niet meer zo actief als vroeger, maar nog altijd heel sociaal betrokken.

99

Trees Jünger
Indischewijk

Van Amstel naar Spaarne

Trees Jünger werd geboren in Amsterdam, als oudste van zeven kinderen. Ze groeide op in een bovenhuis aan de Amstel, maar verhuisde later met het gezin naar de Julianalaan in Overveen. Daar ging ze naar de Mariaschool en later naar de MMS in Haarlem, waar ze in 1944, midden in de oorlog, eindexamen deed.
Diezelfde oorlogsjaren lieten diepe indruk op haar na. Samen met een vriendin ging ze in 1944 op hongertocht naar Oost-Nederland. “We fietsten op houten banden en keerden terug met hammen onder onze grote jassen,” denkt ze aan die tijd terug.

Hoewel ze graag arts had willen worden, mocht dat niet. “Mijn broers mochten doorleren, ik moest aan het werk.” Ze koos voor de verpleging, werkte eerst drie jaar in Voorburg en daarna op de kinderafdeling in Arnhem.

In 1956 trouwde ze en kreeg zeven kinderen – twee meisjes en vijf jongens – die allemaal nog in leven zijn. Later verhuisde ze naar Brabant. In 2005, op tachtigjarige leeftijd, keerde ze terug naar Haarlem om voor haar moeder te zorgen, die maar liefst 106 werd.

Trees is een vrouw die midden in het leven staat: helder van geest, opgewekt en altijd bezig. Ze leest graag, doet aan handwerken en houdt van de natuur. Wandelen langs het Spaarne – waar ze op uitkijkt vanuit haar woning – is haar dagelijkse vreugde. “Van Amstel naar Spaarne,” zegt ze wel eens, verwijzend naar het begin en het einde van haar woonplaatsen.

De katholieke kerk speelt een belangrijke rol in haar leven. Ze bezoekt zieken en jarenlang hielp ze met een klein groepje bij het onderhouden van het kerkhof in Overveen. Ze komt er nog elke maand – voor de koffie, en vooral om het graf bij te houden van haar ouders en haar jong gestorven broer Paul. Ook voor haarzelf is daar een plek gereserveerd. “Dat kerkhof is belangrijk voor me,” zegt ze. “Net als de mensen met wie ik het al zo lang samen onderhoud.”

100

Theo Spook
Ter Kleefkwartier

Al een eeuw vaste bewoner Pijnboomstraat

Ik heb 3 kinderen en 9 kleinkinderen. Mijn vrouw is 7 jaar geleden overleden. Van de 100 jaar heb ik er 98 in dezelfde straat gewoond: de Pijnboomstraat. Bij mijn geboorte was dat nog de gemeente Schoten, maar toen ik 3 jaar was, werd dat geannexeerd door de gemeente Haarlem. Ik heb op verschillende adressen in de Pijnboomstraat gewoond. Mijn vader heeft daar, en ook op andere plekken in Haarlem-Noord, vele rijtjeshuizen gebouwd.

Op mijn 18e moest ik gedwongen naar Duitsland om te werken. Ik kwam terecht in het Ruhrgebiet, het belangrijkste industriegebied van Duitsland. Erg gevaarlijk vanwege de bombardementen door de geallieerden. Ik was maar een ielig mannetje. Ik moest met zware stenen sjouwen. Tot de baas van die Duitse firma mij zag en zei: “Dat is geen werk voor jou, kom maar bij mij op kantoor werken.” Ik bleek daar aanleg voor te hebben. Terug in Nederland kreeg ik mijn HBS-diploma, ook al had ik die school door de dwangarbeid niet af kunnen maken.

Ik heb heel lang bij Drukkerij De Spaarnestad gewerkt en was daar uiteindelijk hoofd financiële administratie. Ook heb ik gewerkt bij de Bedrijfs Gezondheids Dienst, tegenwoordig de ARBO, in de Waarderpolder. Beide bedrijven bestaan niet meer.

Ik had veel hobby’s: tuinieren, tekenen, modeltreinbouw en vissen. Mijn grootste vis ving ik op de pier van IJmuiden: een paling van 70 centimeter!
Ik heb samen met een vriend de Haarlemse Audio-Video groep opgericht, fotografen die zich bezighielden met diaporama: het vertellen van verhalen door meerdere diabeelden over elkaar te projecteren. Daar kon ik mijn fantasie goed in kwijt.

Ik voel me zeer verbonden met Haarlem en verdiep me graag in de geschiedenis ervan. De Grote Markt is voor mij de allermooiste plek van Haarlem. De prachtige historische gebouwen, de markten die er zijn. Het is echt een mooie historische plek.

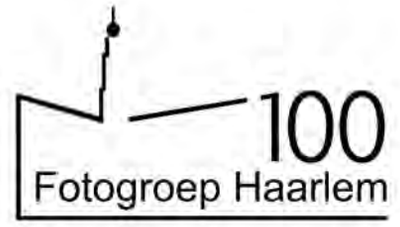
Theo Spook (1924-2026)

Fotografen (F) en tekstschrijvers (T)

0 Nanda Geuzebroek
1 Inger Loopstra
2 Lida Zaremba
3 Jet Heyse
4 Bas Kamps
5 Frans Heeman
6 Marjolein Heidema
7 Nanda Geuzebroek
8 Jos Mevissen
9 Thera ter Beek
10 Gerphil Kerkhof
11 Ronald van Wagtendonk
12 Hans Sinnecker
13 Sjaak van der Sel
14 Jet Heyse
15 Susana Aparicio Lardiés
16 Sjaak van der Sel
17 Susana Aparicio Lardiés
18 Jet Heyse
19 Jurjen Groendijk (F), Marjolein Heidema (T)
20 Lida Zaremba
21 Jan Peter Oelen
22 Jan Peter Oelen
23 Leo Bloemink
24 Dimitri Röllich
25 Jos Mevissen (F), Patty Verhoeven (T)
26 Dani Teston
27 Nicole van der Tweel
28 Carla van de Pieterman
29 Frans Heeman
30 Sjaak van der Sel
31 Frans Heeman
32 Miles Silvagni
33 Ronald van Wagtendonk
34 Thera ter Beek
35 Miles Silvagni (F), Marjolein Heidema (T)
36 Loes Elskamp
37 Tine Feenstra
38 Leo Bloemink
39 Sjaak van der Sel
40 Oege Lam
41 Lorenzo Kessens (F), Carla van de Pieterman (T)
42 Carla van de Pieterman
43 Carla van de Pieterman
44 Thera ter Beek
45 Loes Elskamp
46 Frans Heeman
47 Jan Peter Oelen
48 Bas Kamps
49 Jan Peter Oelen
50 Frans Heeman
51 Patty Verhoeven
52 Jan Peter Oelen
53 Dimitri Röllich
54 Patty Verhoeven
55 Sjaak van der Sel
56 Jan Peter Oelen
57 Marjolein Heidema
58 Lorenzo Kessens (F), Carla van de Pieterman (T)
59 Jet Heyse
60 Ronald van Wagtendonk
61 Margonda Bandsma
62 Frans Kuster
63 Igor van der Wal
64 Nanda Geuzebroek
65 Sjaak van der Sel
66 Margonda Bandsma
67 Gerphil Kerkhof
68 Jos Mevissen (F), Frans Heeman (T)
69 Gerphil Kerkhof
70 Bas Kamps
71 Cor Boers
72 Nanda Geuzebroek
73 Carla van de Pieterman
74 Nanda Geuzebroek
75 Cor Boers
76 Leo Bloemink
77 Marjolein Heidema
78 Jan Peter Oelen
79 Jos Mevissen
80 Frans Kuster
81 Patty Verhoeven
82 Hans Sinnecker
83 Dimitri Röllich
84 Carla van de Pieterman
85 Frans Heeman
86 Patty Verhoeven
87 Dimitri Röllich
88 Tine Feenstra
89 Bart van Rijsbergen
90 Carla van de Pieterman
91 Inger Loopstra
92 Sjaak van der Sel
93 Nicole van der Tweel
94 Lorenzo Kessens (F), Marjolein Heidema (T)
95 Loes Elskamp
96 Patty Verhoeven
97 Loes Elskamp
98 Patty Verhoeven
99 Oege Lam
100 Nanda Geuzebroek

Redactie

Marjolein Heidema en Patty Verhoeven

100
Fotogroep Haarlem